pink
nummer 5 – december 2010
jaargang 30

Algemene Ledenvergadering 19 november

Voorzitter gezocht

Op vrijdag 19 november jl. vond de algemene ledenvergadering plaats in conferentiecentrum 'De Ganzenheuvel'. Ondanks de magere opkomst was het een bijzondere avond: COC Nijmegen moet per direct op zoek naar een nieuwe voorzitter en na maart 2011 legt ook de penningmeester zijn taken neer.

Voorzitter Herman Janssen opent de vergadering met het voorlezen van een verklaring. Volgens de statuten mag een bestuurslid maximaal zes jaar aaneengesloten in het bestuur zitting nemen. Herman is inmiddels zes jaar bestuurslid, dus hij heeft besloten om zijn taak als voorzitter neer te leggen. Hij licht toe dat hij voornemens was om een uitzondering te vragen aan de leden. Herman benadrukt daarna dat de statuten leidend zijn en hij hecht hier veel waarde aan. De beslissing is om te stoppen als voorzitter is echter niet zonder emotie gegaan. Het is een slecht moment om nu op te stappen, want de zoektocht naar een nieuw pand is in volle gang en de mediation tussen COC, Villa Lila en DITO! gaat net van start.
Het hele bestuur is duidelijk aangeslagen door deze onverwachtse gang van zaken. Herman geeft tenslotte aan dat dit abrupte einde gewenning nodig zal hebben. Deze algemene ledenvergadering is het laatste optreden van Herman Janssen als voorzitter van COC Nijmegen.
Hij bedankt alle vrijwilligers en bestuursleden voor de samenwerking. In het bijzonder wordt Peter Pelser bedankt voor alle praktische hulp die hij in de afgelopen jaren heeft gegeven. Herman vraagt hierna aan secretaris Oot Kerkhoven om het stokje over te nemen als waarnemend voorzitter van de ledenvergadering. Herman ontvangt daarop een warm en lang applaus van de aanwezigen.

Jubileumjaar 2011
De aanwezigen vinden het een goed en moedig besluit van Herman om te stoppen als voorzitter. Oot Kerkhoven vertelt dat het bestuur voorlopig verder gaat met vier bestuursleden. Er wordt gezocht naar een nieuwe voorzitter. Vervolgens wordt de agenda van de vergadering vastgesteld. In 2011 bestaat COC Nijmegen veertig jaar. Het jubileumjaar zal gevierd worden met vele activiteiten. Als thema's zijn terugblikken, vooruit kijken en zichtbaarheid gekozen. Het bestuur is in onderhandeling met de gemeente Nijmegen om de slogan 'Altijd Nijmegen' in aangepaste vorm te mogen gebruiken: 'Altijd Roze Nijmegen' moet de slogan voor het jaar 2011 worden. Er volgt een opsomming van de activiteiten die reeds gepland of bedacht zijn.
In januari vindt de Burgemeester Daleslezing plaats en café Dapper bestaat in die maand tien jaar. In april zal gevierd worden dat het burgerlijk huwelijk tien jaar is opengesteld voor mensen van het hetzelfde geslacht. Het bestuur wil graag een plaquette plaatsen in de gevel van het pand waar COC Nijmegen in 1971 werd opgericht. In augustus wil het bestuur met een Nijmeegse boot meedoen aan de Canal Parade in Amsterdam. Er wordt onderhandeld met de gemeente om de kosten hiervan te delen. In september/oktober zal een vrijwilligersweekend plaatsvinden. Normaal gesproken vindt er jaarlijks een vrijwilligersavond plaats, maar in het jubileumjaar wordt er uitgepakt met een heel weekend. In oktober zal een feestavond georganiseerd worden in de vorm van een mega Kiss Kiss Club (waarschijnlijk in De Vereeniging). Tenslotte zal in november een Transfestival plaatsvinden in Nijmegen. Dit is slechts een opsomming van reeds bekende activiteiten, want er zullen ongetwijfeld nog meer initiatieven komen.
Na een vraag over het COC archief licht de penningmeester toe dat er een bedrag van € 6.000 op de jaarrekening is gereserveerd voor een 'geschiedenisproject'. Met dit geld zullen dia's en films gedigitaliseerd worden. Ook zullen de video's van de legendarische Pluijm shows gedigitaliseerd worden. Een van de aanwezigen oppert het idee om een bankje cadeau te doen aan de gemeente Nijmegen. Dit kan bijvoorbeeld geplaatst worden op het vernieuwde Plein 1944. Het bestuur blijkt dit idee al besproken te hebben met wethouder Henk Beerten. Waarschijnlijk zal dit idee dus wel uitgevoerd kunnen worden. De jubileumcommissie zal in december verder vorm gegeven worden.

Jaarplan en begroting 2011
Voor het jaarplan 2011 wordt van alle werkgroepen een bijdrage gevraagd. Iedere werkgroep mag een activiteit bedenken als bijdrage aan het jubileumjaar. Op de begroting voor 2011 is een flink bedrag gereserveerd voor het jubileum. In totaal is € 40.000 beschikbaar voor alle festiviteiten.
Op de begroting is een voorziening van € 10.000 opgenomen voor een mogelijke verhuizing. Drie leden bieden zich aan om de Kascontrolecommissie te bemensen: Jos Kocken, Jos Klaassen en Joris Blaauw. Er volgt een hilarisch moment als de commissie meteen wordt omgedoopt in 'de 3Js'.

Mediation Villa Lila
Oot Kerkhoven vertelt dat er door de gemeente Nijmegen twee mediators zijn ingehuurd om de onderhandelingen met het bestuur van Villa Lila vlot te trekken. COC, DITO! en Villa Lila hebben ieder twee bestuursleden aangewezen als deelnemers aan deze mediation gesprekken.
Het eerste gesprek zal eind november of begin december plaatsvinden. Mediation is nodig om de opbrengst van de verkoop veilig te stellen voor de homobeweging. Voorlopig heeft het bestuur van Villa Lila de verkoop van het pand uitgesteld tot 1 februari 2011. Villa Lila heeft een serieuze koper gevonden, maar de verwachting van het COC bestuur is dat we niet voor 1 juli 2011 weg moeten uit het pand, mede omdat we recht hebben op huurbescherming. De gemeente Nijmegen staat welwillend tegenover het COC en zal in ons jubileumjaar waar nodig helpen.
Het bestuur kan tevens melden dat als back up ook de Albrecht Stichting steun heeft toegezegd. Er zijn voldoende financiële middelen om een ander pand te kopen, mits het geld dat vrijkomt uit de verkoop van Villa Lila gebruikt kan worden. Als Villa Lila verkocht wordt dan zal het COC de verantwoordelijkheid op zich nemen om een pand te zoeken waar alle huidige gebruikers ook terecht kunnen.
Siem van den Broek is opnieuw verkiesbaar als penningmeester. Siem licht toe dat zijn eerste termijn als bestuurslid er op zit. Hij vertelt voorafgaand aan de verkiezing dat de combinatie werk en penningmeesterschap steeds lastiger wordt. Daarom zal Siem zich wel kandideren, maar na maart 2011 zal hij moeten stoppen met het penningmeesterschap. De aanwezigen waarderen deze eerlijkheid. Siem wordt hierna herkozen met 21 stemmen voor en 2 onthoudingen.

Rondvraag
Tijdens de rondvraag wordt onder andere aan het bestuur gevraagd of men al op zoek is naar een ander pand. Het bestuur bevestigt dit. Men overweegt om een makelaar een gerichte zoekopdracht te geven. Het bestuur roept ook de leden op om actief mee te zoeken naar een geschikt pand binnen de singels. Indien u makelaar bent of indien u een goede makelaar kent dan houdt het bestuur zich aanbevolen.
Clem Bongers vertelt dat het voortbestaan van de Adviescommissie Homo-Lesbisch Beleid in gevaar is. Er zijn nu nog vier gemeentelijke adviescommissies. Naast 'onze' commissie zijn er ook adviescommissies voor allochtonen, gehandicapten en ouderen. De gemeente wil een grote commissie oprichten. Alleen deze commissie krijgt ambtelijke ondersteuning. Men is nog in gesprek met wethouder Floris Tas. Clem Bongers roept het bestuur op om voor het voortbestaan van onze adviescommissie te vechten.
Tot besluit van de vergadering vertelt Oot Kerkhoven dat het COC een vereniging zonder winstoogmerk is. Dit moet blijkbaar gemeld worden, zodat giften e.d. niet belast worden.

Bizarre avond
Het was een bizarre avond. Enerzijds kunnen we ons verheugen op een jubileumjaar met vele zichtbare activiteiten. Anderzijds moeten we per direct op zoek naar een nieuwe voorzitter en zal in maart 2011 ook de penningmeester zijn taken neerleggen. Met name het vertrek van Herman Janssen komt op dit moment erg slecht uit voor COC Nijmegen. Hopelijk wordt er nog een passend afscheid voor Herman georganiseerd, want deze avond doet – ondanks de goede sfeer – geen recht aan zijn inzet voor het COC.

[MK]

Pink is een uitgave van COC Nijmegen

Hoofdredactie
Bart van Dam

Opmaak
IS-ontwerp / Ingrid Sewpersad

Redacteuren
Rogier Crijns, Joost Hermus, Michel Kiel, Marc van Unen, Ilai Jess, Kevin Nanlohy

Medewerkenden
John van den Broek, Sander Hagenbeek, Herman Janssen, Linda van der Leest, Cees van der Pluijm

Drukwerk & Distributie
Benda – Wijchen

Redactieadres
In de Betouwstraat 9
6511 GA Nijmegen
info@cocnijmegen.nl

advertentie

BENDA drukkers
NIEUW!
Nu verkrijgbaar bij
BENDA drukkers
groot formaat posters
en bouwtekeningen in kleur
en zwart/wit geprint
met watervaste inkt.
bijsterhuizen 20-20 | 6604 lj wijchen
T 024 - 3771188 F 024 - 3790339
E info@benda.nl W www.benda.nl

Dertigjarig dichterschap

Cees Proficiat!

In een grote boekhandel in de Nijmeegse Marikenstraat signeert Cees van der Pluijm zijn nieuwste dichtbundel 'Voorlopige bestemming'. De bundel bevat gedichten die de lezer van PINK al kent. Het werk is namelijk al in dit blad gepubliceerd. Desondanks is een bundel een mooi bezit en goed cadeau voor Sinterklaas of de Kerst.

Tijdens de presentatie van de bundel wordt de dichter geprezen door zijn collega-dichter Victor Vroomkoning en uitgever Chrétien Breukers. Cees van der Pluijm zou geen slechte kandidaat zijn bij de volgende verkiezing van de Dichter des Vaderlands. De aanwezige wethouder Henk Beerten krijgt te horen dat de gemeente er maar snel bij moet zijn om hem eerst als Stadsdichter aan te stellen. Cees debuteerde in het late najaar van 1980. Daarom wordt in de presentatie het dertigjarig dichterschap uitgebreid bejubeld.

Cees van der Pluijm (links) viert zijn dertigjarig dichterschap met de presentatie van zijn nieuwste dichtbundel 'Voorlopige bestemming'. Na de presentatie volgt een lange signeersessie voor alle kopers die een bundel met een persoonlijke boodschap in het fraaie handschrift van de dichter verwerven.

Interview Javier Antino

Nicaraguaans bezoek

Javier Antino, een Nicaraguaanse homoseksuele man, schreef het boek 'Cuentos Detrás de una Ventana', vertaald 'Verhalen achter een raam'. Eerder meldde PINK al dat hij op bezoek is in Nederland, op uitnodiging van Nederlandse organisaties. PINK wilde hem leren kennen en Joost Hermus ging met hem in gesprek in LUX, de plek waar hij exact een week later, op 16 november 2010, een lezing zou houden over de machocultuur in Nicaragua.

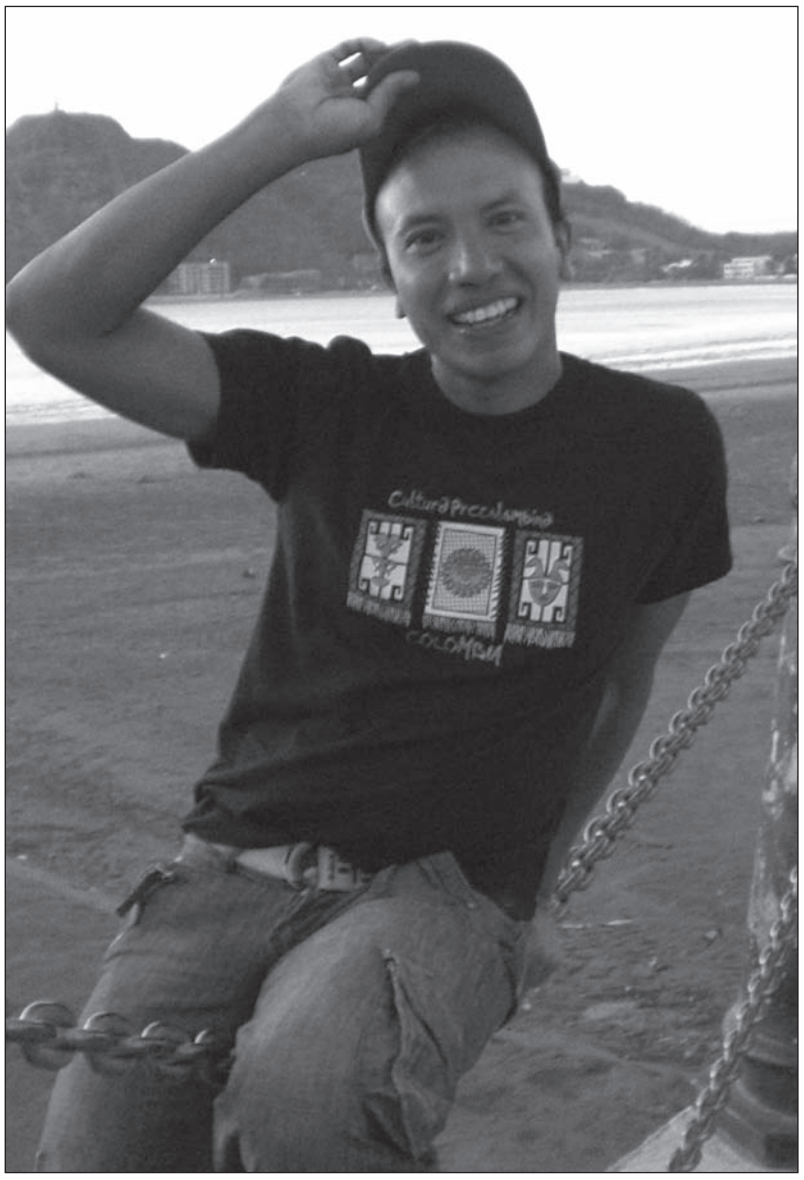

De gastvrouw van Javier in Nijmegen, mevrouw Gorstink, stuurde me van tevoren informatie over ACRA, de Stichting die samen met de Javier zijn verhalen publiceert en een door haarzelf gemaakte vertaling van één van de verhalen uit Javier Antino's verhalenbundel: 'Agua', vertaald 'Water'. Het was een prachtverhaal, waar de couleur locale van de Nicaraguaanse gemeenschap waar Javier uit afkomstig is mooi wordt geschetst, en dat bleef boeien.

Voorlichting

De verhalen uit het boek gebruikte Javier om homoseksualiteit onder Nicaraguaanse scholieren bespreekbaar te maken, door er gastlessen over te geven waarbij hij delen van zijn bundel voorlas. Het valt niet mee om deze lessen te mogen geven. Javier: 'ik moest me melden bij de plaatselijke afdeling van het ministerie van onderwijs, ik kon niet zomaar naar een schooldirectie lopen. Het waren openbare scholen waar ik de lessen gaf. Uiteindelijk waren de kinderen (14-17 jaar) wel geraakt door het boek'. Maakt het ook los dat leerlingen beter met homoseksualiteit in hun eigen omgeving omgaan? Javier: 'dat zou mooi zijn. Ik kon trouwens goed zien wie homo was, die zaten vaak achterin en hielden zich op de vlakte. Ze zochten geen contact. Logisch, want een homo valt niet op andere homo's, maar op mannelijke hetero's'.

Homoseksualiteit

Homoseksualiteit is een taboe in Nicaragua, sinds 2007 is het niet meer strafbaar, maar homo's zijn in Nicaragua nog steeds parias, hoewel Javier persoonlijk een ontwikkeling heeft meegemaakt van 'marginaal' naar 'alternatief'. Over de nature-nurture of aangeboren-aangeleerd discussie rond homoseksualiteit is Javier duidelijk: 'ik ben ervan overtuigd dat de reden dat ik van mannen houd, onder meer ligt in het feit dat ik geen liefde van mijn vader heb gehad'. Uit zijn verhalenbundel blijkt dat dat zacht uitgedrukt is: Javier werd vaak afgeranseld. Naar zijn eigen zeggen, werd hij door zijn familie nauwelijks geaccepteerd, omdat hij zo vrouwelijk overkwam. Zijn vader probeerde een machoman van hem te maken door hem naar een technische opleiding te sturen, dan kon hij timmerman worden. Uiteindelijk maakte Javier 2 jaar van de opleiding tot electricien af. Hij is nu fotograaf.

Nederland

Een van de kenmerken van Nederland, is volgens Javier dat er ook macho homomannen uit de kast zijn. Javier biechtte giechelend op: 'Hier rondlopen betekent dat ik voortdurend op de proef wordt gesteld'. Zijn vader, die nog leeft, maar niets anders doet dan zitten, ging ervan uit dat er slechts slechte mensen in Nederland rondliepen, maar Javier heeft vooralsnog alleen nog warme mensen ontmoet. Nederlanders hebben het goed hier. Javier: 'ik heb Nederland in mijn hart gesloten, ik wil best vaker komen'. Hij vond het erg jammer dat hij bij de homojongerenorganisatie Dito!, waar hij een keer op bezoek was, het idee had dat men hem raar vond.

Nicaragua

De stedenband Nijmegen-Massaya is een van de redenen waarom Javier juist in Nijmegen terecht is gekomen. Komt hij daar ook vandaan? Javier: 'er zijn drie steden waar ik vaak kom. Managua is de hoofdstad, in Massaya kom ik graag, omdat daar een mix is tussen Indianen en afstammelingen van de spanjaarden. Léon is de derde stad waar ik graag kom, daar staat een universiteit. In Nicaragua ben ik fotograaf, maar de foto's die ik heb gemaakt van naakte mannen, heb ik niet kunnen exposeren in een van de grote steden. Ik heb nu een kleine gelegenheid gevonden waar mijn foto's hangen'. Javier benadrukte hoe fijn hij het vond dat in Nederland geen taboe heerst op mannelijke naakten. Ik wees hem erop dat de exposities in Villa Lila niet door iedere gebruiker van het pand omarmd werden.

Zelfmoord

Javier werd uiteindelijk diep ongelukkig door de situatie, en probeerde zich in zijn jeugd drie keer van het leven te beroven, onder meer door zich op te hangen en zijn polsen door te snijden. In het verhaal 'Water' vertelt hij hoe hij zich eenzaam voelt op het moment dat Anselmo, een jongen waar hij veel mee omging en verliefd op was, hem afwijst. De eenzaamheid waar hij toen mee leefde, is inmiddels voorbij. 'In Nederland ben ik helemaal niet eenzaam. Mensen zijn hier zo geïnteresseerd!', aldus Javier.

Javier en ik spraken nog uitgebreid over Sinterklaas, Philips, de Nederlandse bible-belt, over Lux, over mijn tijd in Nijmegen, over welke boeken ik las en of daar ook Spaanse vertalingen van zouden zijn. Hij was ervan overtuigd dat hij door de favoriete boeken van de mensen die hij tegenkwam te lezen, de Nederlandse aard goed zou doorgronden. Hij nam zich ook voor om niet te rusten voor hij veel foto's van Nederland en Nederlanders had gemaakt. Hij benadrukte dat hij ons land mee zou nemen in zijn hart.

[JH]

Steeds meer HIV besmettingen onder homo's

Uit de jaarlijkse monitor blijkt dat het aantal HIV infecties onder homo's significant hoger is dan de afgelopen jaren. De stijging is zelfs sterker dan in het begin van de epidemie. In 2010 zijn er 1200 infecties in Nederland geconstateerd. En 850 onder homomannen. De stijging van nieuwe infecties wordt zeer verontrustend genoemd. Per 1 juni 201 waren ruim 13.000 mensen met HIV geïnfecteerd. Geschat wordt dat er tussen de 8.000 en 10.000 mensen in Nederland leven die niet weten dat ze geïnfecteerd zijn. Preventie door condoomgebruik, maar ook voorlichting, verandering van risicogedrag en testen op HIV moeten daarom vooral op hen gericht worden. Om zoveel mogelijk effect te bereiken met anti-HIV-behandeling is het erg belangrijk om mensen die risico lopen te worden besmet vaker te testen, zodat vroeg in de infectie met therapie kan worden begonnen. De HIV testen zijn in Nederland zeer toegankelijk. In Nijmegen kan men anoniem terecht bij de GGD.

De Poepende Man — PINK KUNST

Vincent Boelaarts uit Nijmegen heeft een serie van kunstbeelden gemaakt. Het hartstuk is een grote sculptuur, genaamd de Poepende Man.

Ontlasting. Wat voor gevoelens komen alleen lezend bij U op? Het spectrum van walging tot een giechelende lachbui is breed, zeker trekt de titel de aandacht van het publiek, hetzij kijker of lezer.
Mijn eerste gedachte toen ik langs het atelier van Vincent Boelaarts liep en de "Poepende man" achter de winkelruit zag staan was: Als je als kunstenaar een werkstuk, of sterker nog, een serie van kunstwerken maakt – waarom kies je dan voor een thema dat zo puberaal lijkt te zijn?

Niemand praat graag over de gang naar de wc. Ik moet plassen, dat kan wel nog onder vriendinnen. Alle anderen aankondigingen zijn meer in het kader van teenagers te plaatsen die op gechoqueerde blikken van volwassenen wachten. En op bewondering van leeftijdsgenoten: Ik heb het durven zeggen!
In combinatie met de vraag om naar het WC te mogen zorgde dit voor langdurige lachbuien in de brugklas en een hulpeloze leerkracht.
Wanneer hebt U voor het laatst het woord poepen gebruikt? Ondenkbaar als volwassene! Wij leven in een systeem van ethische en morele opvattingen die de omgang met elkaar regelen.
Over sommige dingen praat "men" niet, horen wij al als kinderen. Iedereen doet het, maar niemand praat erover. Zo staat de Poepende Man ook als symbool voor het open leggen van "het privé", dat ineens niet meer zo intiem lijkt mits men erover nadenkt

dat wij "het" allemaal doen.
Ik denk aan het Nederlandse gezegde "ergens schijt aan hebben".
De overdrijving en het gebruik van een scheldwoord schept een distantie tussen diegene die het uitspreekt en de actie. Vincent Boelaarts confronteert ons met het onzegbare. Hij benoemt de actie, simpelweg "poepen". Het is apart dat dit een alledaagse handeling betreft waarover wij het hebben.
Een handeling die uitgesproken zelfs meer gedachten en gevoelens oproept als het woord "neuken".

Waar heeft de Poepende Man schijt aan? Waar (ver)richt hij zijn ontlasting op? De kunstenaar laat dit detail door de kijker invullen. Interessant is dat de sculptuur geen vaste plek heeft. Boelaarts heeft de Poepende Man net zo goed aan het Waalstrandje gefotografeerd als in het kerkje van Persingen. Een alledaagse handeling, op bij alle Nijmegenaren bekende plekken gefotografeerd. De sculptuur zelf is vrij abstract. De Poepende Man heeft geen wenkbrauwen of andere opvallende kentekens. Dit maakt mogelijk, dat ieder individu zich aangesproken mag voelen bij het kunstwerk.
Misschien is het zijn eenvoud waardoor die de Poepende Man onze aandacht trekt. Wat zal meer blikken trekken – in een maatschappij die hoogstens tot een gapen in staat is als ze de zoveelste aflevering van een reality show op tv bekijkt? Ik ben geen beeldend kunstenares, maar ik zou het met een poepende vrouw hebben geprobeerd.

[IJ]

Afscheid voorzitter Herman Janssen

Roze bloed door de aderen stroomt

Op de laatste ledenvergadering van COC Nijmegen is afscheid genomen van Herman Janssen als voorzitter. De maximale termijn van 6 jaar bestuurslidmaatschap heeft hij vol gemaakt. Hoewel hij graag was door gegaan staan de statuten dat niet toe.
Hij had graag een uitzondering willen aanvragen, maar hiervoor zijn de statuten te eenduidig. Hij heeft al zijn bestuurstaken overgedragen om het bestuur en een eventuele opvolger voldoende ruimte te geven. Toch blijft het roze bloed door zijn aderen stromen. Het afscheid gaat dan ook gepaard met de nodige emoties: als een relatie die over is. PINK spreekt met de gewezen voorzitter over zijn ervaringen in het COC bestuur en het abrupte einde ervan.

Hoewel Herman al 6 jaren in het Dagelijks Bestuur van COC Nijmegen zit voelt hij zich nog altijd een snotjong van 30 jaren. Na het penningmeesterschap en enkele jaren als secretaris gewerkt te hebben volgde hij Peter van Loon op als voorzitter. In de loop der jaren vond hij dat hij genoeg gegroeid was om die rol op zich te nemen.
"Het zijn wel beslissingen waar ik wakker van kan liggen. Mijn verantwoordelijkheidsgevoel is groot. Daarom vraag ik me bij zo'n beslissing af of ik die rol wel voldoende kan uitvoeren. Of ik de verwachtingen kan waarmaken. Spreken in het openbaar heb ik moeten leren, want het angstzweet liep vaak door de bilnaad. Van de collega bestuursleden en voorzitters heb ik veel geleerd. Clem Bongers opereerde als voorzitter meer solistisch, is zeer actief en kan verrassende verbindingen leggen. Peter van Loon is goed in het netwerken waarbij hij initiatieven nam en de relaties ook goed bleef onderhouden. Met Peter van Loon vormde ik een tandem. Vroeger had ik nog wel een zoiets als 'Help, daar is de wethouder'. Nu kan ik daar beter mee omgaan. Peter was goed als het gaat om proces en strategie. Zelf ben ik meer van de inhoud in combinatie met operationele werk achter de schermen. Bijvoorbeeld zelf het laminaat leggen in het kantoor, stapels post verzorgen, acties organiseren, enzovoort. Ik ben me ook bewust dat ik een bepaalde toon heb. Als ik ergens moet spreken, dan vertel ik ook wat ik meen en met emotie. Vorig jaar heb ik de vrijwilligers toegesproken op de vrijwilligersavond in Doornroosje. Daarna vertelde het meisje dat achter de bar werkte en nog nooit van het COC gehoord had dat ze echt geraakt was door mijn toespraak. Dat vind ik wel een heel mooi compliment."

Twaalf jaar is Herman actief in het COC. Behalve in het bestuur is hij vooral veel betrokken geweest bij het werk van team Voorlichting. Dat is iets wat hem nog altijd raakt.
"Dit team werkt op hoog niveau. Ik krijg er nog altijd erg veel energie van. En ik was altijd onder de indruk van alle persoonlijke verhalen. Later heb ik gemerkt dat het in de andere teams van het COC ook bruist van energie en enthousiasme. Ik kijk nog altijd met plezier terug op de Coming Out dag in de Hema. Het is toch geweldig dat ik een jaar later van minister Plasterk te horen krijg dat dit een geweldige dag was en dat het COC Nijmegen een goede club moet zijn dat ze dit kunnen realiseren."
Als voorzitter heeft Herman een activistische stijl. Zo heeft hij, na zijn verkiezing tot voorzitter een persbericht verstuurd waarin voorlichting op basisscholen bepleit wordt.
"Ik heb daarop een week lang de pers te woord kunnen staan. Het is mooi dat we hier op door hebben kunnen pakken en dat er drie geweldige meiden het project naar een hoger plan hebben kunnen tillen met hun methode voor het basisonderwijs. Een methode waar ze terecht de Burgemeester Dalesprijs voor gekregen hebben en een aanmoedigingsprijs van Movisie dat deze methode navolging verdient in het land."

"Als mensen naar me toe komen en vertellen dat ze de El Sombrero uitgestuurd zijn omdat ze stonden te zoenen bied ik natuurlijk een luisterend oor. En waar andere voorzitters het daarbij zouden laten of aan het 'polderen' slaan, organiseer ik een zoenactie in dat café. Toen de Nederlandse Volksunie in Nijmegen ging demonstreren, dacht ik: dat kan gewoon niet. Dezelfde avond hebben we brieven in de betreffende buurt rondgebracht met de oproep om alle gordijnen te sluiten als de demonstratie voorbij komt. Het was een succesvolle actie. Ik ben hier misschien een beetje een einzelgänger in. Ik stel iedereen op de hoogte van mijn voornemen, maar laat niet de besluitvorming over 30 schijven gaan, maar doe het gewoon."

"Omdat ik me vaak wat stellig en emotioneel uitdruk strijk ik de mensen wel eens tegen de haren in. Ik ga voor de inhoud en ben daarin heel direct. Dat roept ook weerstand op. Blijkbaar ben ik niet erg benaderbaar voor die weerstand want die wordt zelden direct naar mij toe geuit. Ik weet dat ik COC Nederland bijna tot wanhoop gedreven heb. Dat heeft zelfs tot procesdreigingen geleid. Maar ik heb wel voor mekaar gekregen dat de betaling van de Albrechtstichting van een bedrag ter waarde van 1,9 miljoen euro aan het COC onder voorwaarde van terugbetaling geregeld is. Bij Villa Lila heb ik een tweede taxatie van het pand er door heen moeten drukken. Binnen het COC ben ik niet gemakkelijker. Wanneer er bijvoorbeeld bij een Kiss Kiss Club Special een groot financieel risico gelopen wordt vraag ik extra zorgvuldigheid . Dat vind ik zakelijk heel terecht. Maar ik denk wel dat ik nog meer moet uitspreken dat mensen er veel werk in steken en dat ik dat enorm waardeer. Ik zou daar sensitiever mee om moeten gaan. Daarbij zou ik respons nog actiever moeten opzoeken. Je hebt anders geen grip op hoe de boodschap ontvangen wordt. Je weet dan niet welke weerstand of kritiek er leeft. En dan kunnen er krachten rondgaan die tegen je werken."

De gang van zaken tijdens de ledenvergadering roept de vraag op of de voorzitter en het bestuur het aflopen van de termijn niet aan zagen komen.
"We zagen dat wel en we waren in gesprek over de opvolging. We zagen dat een aantal potentiële kandidaten nog wat meer tijd nodig hebben en zeiden daarom een uitzondering te gaan vragen op de statuten. Onze statuten dateren uit 2001 toen de Federatie COC NL is opgericht. Daarna hebben verschillende COC's de bepaling van de maximale termijn van 6 jaar aangepast of geschrapt. Echter wat andere COC's doen of hebben gedaan, is op ons als zelfstandige vereniging niet van toepassing.
Daar komt bij dat ik dit proces voor het vragen van een uitzondering onvoldoende gemanaged heb. Hierdoor is er onnodige ruis gekomen. Voor mij bleek te laat dat er een discrepantie was tussen een voorgenomen besluit enerzijds en een meningvormende brainstorm anderzijds. Deze ruis is pas laat naar boven gekomen, waardoor wij gezamenlijk hebben besloten dat de statuten leidend moeten zijn. Ik vind deze gang van zaken erg vervelend en reken ik mijzelf aan. Vooral voor het bestuur dat een moeilijk jaar tegemoet gaat met het organiseren van een jubileum, staande bezuinigingen vanuit de overheid en het zoeken naar een nieuw roze huis. Het bestuur zal het erg druk krijgen. Het COC is heel veerkrachtig, maar zal die veerkracht het komend jaar hard nodig hebben."

Het abrupte einde van zijn voorzitterschap gaat Herman niet in de koude kleren zitten. Opeens is zijn agenda leeg en hoeft hij geen 30 mailtjes per dag te beantwoorden. In termen van afkicken noem je dit cold turkey.
"Het voelt als een relatie die uit is. In een relatie heb je momenten dat je je heel klein voelt en dan weer heel groot. Momenten van genot en waarin het je tegenstaat. Momenten van trots en schaamte, teleurstelling en verdriet. Dat heb ik allemaal meegemaakt binnen mijn vrijwilligerswerk COC Nijmegen, al overheerst hier duidelijk de trots, het gevoel dat je het verschil hebt kunnen maken en het ongelooflijke respect dat ik heb voor de buitengewone inzet van alle vrijwilligers. Het COC zit heel diep in me. Ik heb roze bloed met een COC-logootje erop door de aderen stromen. Toch stop ik met alle activiteiten anders kom ik er niet los van. Bovendien moet je jouw opvolgers voldoende ruimte geven om het werk op hun manier te doen. Ik kan me zo voorstellen dat een oud-voorzitter die voortdurend over je schouder mee kijkt behoorlijk lastig kan zijn."

Herman Janssen is in het dagelijks leven actief voor Berenschot B.V. rondom veranderingstrajecten naar Het Nieuwe Werken in het kader van zijn studie Arbeids- en Organisatiepsychologie aan de Radboud Universiteit.

[BvD]

'Nijmeegse Annie' en Herman Janssen, voorzitter COC Nijmegen tijdens de vrijwilligersavond. De scheidend voorzitter had graag langer actief willen blijven. De verenigingsstatuten staan dat echter niet toe. (Foto: Eppink Fotoproducties)

DE TUSSENBALANS – *Linda van der Leest*

Geboortedatum en plaats: 15 februari 1983, Oss
Opleiding: Cultuur-, Godsdienst- en Persoonlijkheidspsychologie
Beroep: Officemanager Trainingsbureau Triaspect
(Vrijwilligers-)werk: Bestuurslid COC Nijmegen. Voorheen actief bij Dito!
Woonsituatie: Gedeeld appartement in 't centrum van Nijmegen
Woont samen met: Huisgenootje / goede vriendin
Huiselijk ingesteld: Voel me vooral thuis in de kroeg beneden
Trouw, monogaam: 100%. Zowel in relaties als in vriendschappen
Vrienden/vriendinnen: Eerste levensbehoefte
Geloof: Agnost. Sterke wetenschappelijke interesse
Kinderwensen: Nee. (Iedereen die me kent weet dat dit een eufemisme is)
Politieke voorkeur: GroenLinks
Lengte: 1.73 m. **Gewicht**: Slank
Vervoermiddel: Fiets
Hobbies: Stappen, bioscoop, theatersport
Favoriete literatuur: Psychologische thrillers
Favoriete films: Van 2010: Shutter Island
Favoriete muziek: Top 40, dance, cabaret
Welke kranten lees je: Ik kijk en luister enkel het nieuws
Favoriete omroep: Net5, Vara, HumorTV
Favoriet vakantie-oord: Vierdaagsefeesten!
Favoriet eten: Pasta, Wraps
Favoriete drank: Coca Cola, Rode Wodka
Favoriete kleding: Casual, netjes
Uitgaan: Mets, Camelot, Kiss Kiss Club, Lux
Verslavingen: Coca Cola!
Goede eigenschappen: Vrolijk, trouw, betrokken, nauwkeurig
Slechte eigenschappen: In sommige situaties te hyper
Wat zie je als hoogtepunt in je leven: Behalen MSc Psychologie
En wat als dieptepunt: Liefdesverdriet
Bewondering voor: Ons mam
Hekel aan: Hypocrisie, Pepsi Cola
Val op (uiterlijk of karakter): Blauwe ogen, humor
Eerste homo/lesbische seksuele ervaring: Op mijn 20ste werd ik voor het eerst verliefd en zij was 5 jaar lang mijn meisje
Heteroseksuele ervaring: Niet noemenswaardig
Coming out: Op mijn 20ste. Alleen maar positieve reacties
In welke zin geëmancipeerd: Ik vind het belangrijk om in elke situatie zichtbaar gay te zijn. De omgeving moet er dan altijd iets mee.
Homo/lesbo bars: Café Mets, Kiss Kiss Club
Andere ontmoetingsgelegenheden: Camelot, Lux, Bagels&Beans, De Blonde Pater, JT bioscopen
Discriminatie ervaringen: Weinig, maar onoverkomelijk als je op de barricade staat
Potten/potenrammer ervaringen: Gelukkig niet
In voor park/baan, sauna's, blind dates of andere avonturen: Er komt al genoeg avontuur op mijn pad
Waar ben je eigenlijk te veel mee bezig: Plannen van mijn agenda
En waar te weinig mee: Mijn toekomst

Schrijverschap Frank Rieter begint bij dagboek over de loodgieter

‘Schrijven vanuit verbondenheid’

Schrijvers komen niet zo maar uit de hemel vallen. Het is als met de verbouwing van je eigen huis. Schrijver willen worden betekent noeste arbeid aan je eigen schrijverstalent; alles gaat in de steigers. Je moet je kwaliteiten kennen én de zaken waaraan nog aandacht besteed moet worden. Van dit bewustzijn getuigt Frank Norbert Rieter.
Hoewel hij zich als schrijver van toneelstukken reeds bewezen heeft, is er nu die professionele ommekeer in zijn leven. Frank wil gelezen worden en dat betekent werk aan de winkel. Schaven, slijpen en verven met woorden aan je eigen inhoud.

Frank, waar heb je het schrijversvak geleerd of is het puur talent?
Ik schrijf al van jongs af aan maar heb pas in een wat langere zoektocht mijn schrijverstalent verder ontwikkeld. Daar was nu ook een breekpunt in mijn professionele leven voor nodig. Ik heb er voor gekozen om mijn vaste baan vaarwel te zeggen en me voltijds aan het schijven te wijden.
Ik heb gezocht naar cursussen en opleidingen die me daarbij verder helpen. Weliswaar had ik tijdens mijn studie Nederlands en Literatuurwetenschap al de nodige ervaring met fictieschrijven opgedaan, maar actieve uitvoering vraagt veel meer.
Daar hoort ook het ritme van regelmaat en organiseren bij. Dat laatste heb ik in een functie bij een grote Nederlandse bank geleerd. Voor dat eerste, me verder ontwikkelen als schrijver, daarvoor had ik natuurlijk wel mensen nodig, die mij feedback gaven op verhaallijnen en personageontwikkeling. Waar het in het schrijversvak natuurlijk ook om gaat is je eigen ‘punt’ te maken. Dat betekent die thematieken te ontdekken, die bij je passen.

Hoe zou je dat willen omschrijven: wat zijn voor jou belangrijke aspecten van het schrijverschap? Voel je je bijvoorbeeld regionaal gebonden?
Natuurlijk spelen in ieders schrijverschap bepaalde thema’s een rol.
Zo voel ik me sterk verbonden met Nijmegen, maar ook met waar mijn familie vandaan komt. Van mijn vaderskant is dat Brabant, mijn moeder familie komt uit Italië. Er hangt soms een merkwaardige nostalgie rond zaken, die met vroege indrukken uit je jeugd te maken hebben. Zo was ik bijvoorbeeld altijd al gecharmeerd van bureau en kast van een oudoom van mij, die in het ‘Brabantse’ notaris was. Ik zou me zelf dan ook als een Nijmeegse schrijver met bovenregionale interesse willen zien. Het zijn soms niet eens zozeer eigen bewuste keuzes, maar zaken, die je levenspad kruisen. Ik vind dat je juist daar iets mee moet doen. Dat is mijn levensinstelling, die ook mijn verdere schrijverschap zal bepalen.

Kun je naast deze invloeden uit je persoonlijke omgeving ook iets van inspiratiebronnen noemen, bijv. andere schrijvers?
Soms krijg ik wel eens een opdracht van een Nijmeegs toneelgezelschap, Augustus en in het verleden ook Merano. Ik schreef eveneens voor studenten van de ROC-opleiding drama. Onderwerpen zijn divers. De ene keer verdiep je je bijvoorbeeld weer eens in oude Griekse toneelstukken en daarmee automatisch in de mythologie waarop deze teksten gebaseerd zijn. Een ander stuk is een misdaadthriller of gaat over discriminatie. Op het gebied van proza zijn een aantal schrijvers die ik graag herlees: Brusselmans, Reve, Elsschot. Vroeger las ik graag Bomans met zijn milde humor. Meest recent las ik Frans Kellendonks *Mystiek lichaam*. Het liefst zou ik door een breed publiek gelezen worden, literaire maar toegankelijke boeken schrijven. Het diner van Herman Koch is daarin wel een voorbeeld. Daar heb ik een enorme bewondering voor. Als schrijver met of zonder voorbeeld bevind je je in een permanent dilemma. Je zou zo willen schrijven dat je eruit springt en je eigen stijl bij een groot publiek iets oproept. Te vernieuwend schrijven heeft ook weer nadelen. Ook daar moet je je bewust van zijn.

Het lijkt daarmee wel, dat je gefascineerd bent door film en filmscripts. Heb je ooit overwogen die richting in je schrijverschap op te gaan?
Aardig dat je het noemt. Ja, ik ben gefascineerd door tv-series door hun complexiteit, gelaagdheid en kracht. Ik zou inderdaad graag wat meer ‘ruimte’ willen benutten in een omvangrijker werk met korte en lange plotlijnen. Dat lijkt me enorm spannend. Dat kun je als schrijver alleen realiseren, wanneer je geconcentreerd en met een vast werkpatroon aan een script of roman werkt. Daartoe ben ik momenteel in staat en via deze manier van werken ook mee bezig.

Waar werk je op dit moment aan?
Ik heb vorig jaar een roman afgerond, die ik bij een uitgeverij probeer onder te brengen. Ik ben een volgende roman aan het voorbereiden, maar dat is nog te pril om er inhoudelijk iets over te zeggen. Ik schijf op dit moment veel aan het reisverhaal van mijn loodgieter. Hij is met kar en paard op weg naar het Beloofde Land en heeft mij zo gek gekregen dat op papier te zetten. Zoals al eerder gezegd ben ik van mening dat je iets met dingen moet doen, die op je pad komen. Dat kun je dan als een soort van voorbestemming zien. Je krijgt daarmee een mogelijkheid om jezelf als schrijver te onderzoeken, te kijken of je er iets moois van kunt maken. Ik voel me verbonden met mijn omgeving, dus ook met de loodgieter, die overigens ook de loodgieter van mijn ouders en grootouders was. Ik plaats naast het verslag van zijn reis ook dagboekfragmenten van mijzelf en koester daarmee deze gehechtheid als onderdeel van mijn identiteit.

Doe je ook nog iets met je homoseksualiteit in je werk als schrijver?
Homoseksualiteit krijgt in mijn werk wel aandacht, op een natuurlijke manier, vind ik. Als deel van mezelf vindt het op de een of andere manier zijn weerslag, zonder het meteen tot hoofdthema te moeten maken.

Is dat een algemene tendens, namelijk dat in Nederland op dit moment de markt voor homoliteratuur een beetje ingezakt is? Of geldt het voor alle thema’s van literaire schrijvers? Voltooide romans bij Nederlandse uitgevers aan te bieden, lijkt me op dit moment geen gemakkelijke zaak?
Die markt is volgens mij maar klein omdat homoseksualiteit binnen de culturele voorhoede en een groot deel van ‘lezend Nederland’ geen issue is. Daardoor is het dramatisch gezien niet interessant om het tot hoofdthema van een boek of toneelstuk te maken. Natuurlijk is er altijd het homo-publiek zelf , dat zich graag in de personages en de gekozen setting herkent. Maar dat is een niche. Die ik overigens graag bedien, maar zonder mezelf exclusief of expliciet als homo-schrijver te afficheren. Ik heb meer in huis.
Wat dat tweede en laatste punt betreft: je manuscript bij Nederlandse uitgevers aanbieden blijft een trage en soms moeizame zaak. Gelukkig zijn er veel nieuwe ontwikkelingen, waar ik wellicht gebruik van wil maken. Bijvoorbeeld *Crowdfunding* [= voor een boek, financieel gezien, genoeg voorintekenaars te vinden R.C.] is daarvoor de nieuwe strategie, waarmee je uitgevers tegenwoordig zou kunnen overtuigen. Natuurlijk gepaard met je eigen *drive* onder het oude en nieuwe motto: ‘ik wil gelezen worden’, een mooie combinatie.

[RC]

Frank Norbert Rieter heeft zijn vaste baan vaarwel gezegd om zich voltijds te wijden aan aan het schrijven. Hoewel hij het homo-publiek graag wil bedienen zal hij zich niet als homo-schrijver afficheren: hij heeft meer in huis. Nu moet hij nog een uitgever zien te organiseren.

Oud en proud – Marc van Unen

Voor veel inwoners van onze roze gemeente is uit de kast komen één van de moeilijkste en ingrijpendste momenten in hun leven. Na soms jarenlang te hebben verzwegen dat je op iemand van hetzelfde geslacht valt komt onvermijdelijk hét gesprek. Met bezwete handjes, klamvochtige oksels en veel gestotter komt het hoge woord er dan uit: mam, pap, tante Berta, ik ben van de roze club. Met een beetje geluk wordt er quasi-nonchalant gereageerd : “lieve schat, dit wisten we al bij je geboorte. Na 36 uur persweeën kwam je met gespreide armen ter wereld, zwaaiend naar de verloskundige, vroedvrouw en fluks opgepiepte chirurg die deze dubbele stuitbevalling in goede banen probeerde te leiden. Je zocht meteen het licht van de plafonnière, liet je alleen en profil fotograferen en zette een gekrijs op wat met een beetje vrije associatie te herkennen was als “this is my life!” Kijk, dan heb je in feite weinig uit te leggen. Je neemt nog een cola zero (calorieën bewaar je voor een glaasje champagne) en gaat, net als de rest van je familie, over tot de orde van de dag.

Bij mij ging het ongeveer op deze manier. Niemand was verbaasd toen ik op mijn vijftiende meldde jongens boven meisjes te verkiezen. Wat ik echter nog niet wist, en met mij velen in de roze gemeenschap, is dat deze coming out een lachertje zal zijn vergeleken bij wat iedereen 25 jaar later te wachten staat. Want als tiener ga je out en proud door het leven. Je scandeert te pas en te onpas “I’m here, I’m queer, get used to it!”, je verheft het naveltruitje tot statussymbool zodat iedereen je vorderingen in de sportschool kan bewonderen en op de meest overwachte momenten zwaai je je armen in de lucht, daarbij een fontein van bubbels veroorzakend en dans je met je medevriendjes en –vriendinnetjes op de tafel, al blij playbackend op muziek van Lady Gaga (door mijn boezemvriendin steevast Lady Gagáh genoemd), Tiffany of Diana Ross, al naar gelang de leeftijd van de aanwezigen. Het leven is één groot feest, de avonden zijn gedrenkt in flügelshotjes, mentholsigaretten en bezoekjes aan de spinning-klassen in de sportschool. Slapen is voor bejaarden en sowieso doe je dat in je kist, niet als het leven in alle verrukkingen geleefd moet worden, het liefst groots en meeslepend en op de toppen van je kunnen.

Maar dan komt de dag dat je niet meer 21 bent, niet meer ongestraft in een spandex broekpak over straat kunt en van al je grijze haren een retro-suikerspinkapsel valt te maken. Dán is het moment aangebroken om je tweede coming-out te beleven en tegen de rest van de wereld te zeggen “Ik ben Oud en Proud!” En dat klinkt makkelijk, maar oud zijn is in de roze wereld bijna een doodzonde. In die zin verschilt de gay community weinig van het sterrenreservaat Hollywood waar kleutersterretjes à la Suri Cruise preventief botoxinjecties krijgen bij aankoop van een surprise-ei. Mijn aanpak lijkt meer op die van de ooit zo mooie maar tegenwoordig toch ietwat verlepte filmdiva annex homofobe filmster Brigitte Bardot. Voor mij geen peelings, fruitzuur-injecties of obscure middeltjes die beloven op milde wijze je opperhuid weg te branden, waarna de tweedegraads brandwonden binnen drie weken moeten veranderen in een stralend gelaat met de door iedereen zo begeerde “afterglow”. Ik laat de natuur gewoon haar werk doen, blijf verre van latexshirtjes, jeans met een afzakkruisje en hippe kapsels in kolderieke kleuren lavendelblauw, chrysantgeel en bloedworstrood. Niets erger dan mannen van boven een bepaalde leeftijd die zich steevast op internet “jongen” of “boy” noemen. En als je vrienden beweren dat je er minstens 15 jaar jonger uitziet, dan moet je echt op zoek naar een nieuwe vriendenschare die iets minder hardnekkig tegen je aan liegt.

Het klinkt makkelijk en zelfs lovenswaardig: accepteren dat je geen 21 meer bent. Het is ook niets om je voor te schamen maar daar komt het venijn: de buitenwereld zorgt er vanzelf wel voor dat je je ietwat ongemakkelijk gaat voelen als 25 plusser. (En let wel, een goede vriend van mij noemde alles boven de 25 een veenlijk. Sinds hij zelf dit jaar 26 is geworden is die kreet plotsklaps in onbruik geraakt.) Er bekroop me voor het laatst een dergelijk onbehaaglijk gevoel toen ik vorige maand naar de KissKissClub ging. Ik kom daar al sinds de feesten in de donkere en zompige jaren tachtig in 042 van start gingen. Nu wellicht totaal onvoorstelbaar maar in die jaren droeg bijna iedereen hetzelfde: de jongens een jeans en een wit of zwart semi-strak t-shirtje, de meiden een jeans en een wit of zwart blousje. De nu vaak met hysterisch gejuich ontvangen Abba-hitjes en songfestivalmixen werden in de kleine zaal gedraaid waar eigenlijk alleen het sneuige publiek kwam. Immers, house, acid en new beat was hipper dan hip en bijkomend ongemak van het kleine zaaltje was dat er geen zuurstof was aangezien er binnen nog gerookt mocht worden én er drupte na een half uur al condens van de buizen. Dat dat door zurige adems en ongeschoren oksels (ja hoor, die had je toen nog) werd veroorzaakt maakte het geheel er niet smakelijker op.

Was ik toen jonger dan jong, nu behoor ik met mijn 41 jaren tot de oude garde. Daarom sloop ik al om 23.00 uur naar binnen, zodat ik ongezien mijn entree in de grote zaal kon maken. Daar zag ik rond 01.00 uur de nieuwe lichting binnenkomen. Zij zagen er nog fris uit, terwijl ik al tegen middernacht vocht tegen de aandrang om mijn moede hoofdje op de bar te leggen en mijn ongemakkelijk zittende skinny jeans te verruilen voor een joggingbroek. Sommige wierpen een blik vol meelij op mij en mijn andere veertigplus-vrienden, anderen probeerden dwars door mij heen te kijken en te lopen. Even had ik de aanvechting om te roepen “op een dag worden jullie wakker en dan zijn jullie ook opeens veertigers en guess what, het is echt niet zo oud als het lijkt!” maar ik wist dat dat zinloos zou zijn. Ik heb blijmoedig nog wat bier gedronken en wist tot mijn eigen stomme verbazing het nog tot na vieren vol te houden. Toen was ik pas echt oud en proud!

Twee winnaars na 'fotofinish'

'Halve Finale' met dubbele punten

De Voorronde van het COC Songfestival is vorig jaar als een 'Halve Finale' gepresenteerd vanwege het grote aantal finalisten die deze opleverde. Dit jaar kende de 'Halve Finale' dubbele punten toe. Want behalve de kandidaat voor COC Nijmegen werd ook de kandidaat voor COC Midden Gelderland gekozen. En de wedstrijd was spannend. Voor beide kandidaten bleek de puntentelling een echte fotofinish. Kristof gaat de eer van Midden Gelderland verdedigen in Vlissingen. Knight and Honey, ofwel Jos, Miel en Marc komen uit voor Nijmegen.

Marc, Miel en Jos verdienen de oorkonde van Voorronde voor het COC Songfestival. Zij gaan als 'Knight & Honey' voor Nijmegen naar de Finale van het COC Songfestival in Vlissingen. *(Foto: Eppink Fotoproducties)*

Bart Krijnen zingt 'Gisteren en vandaag'. Een lied geschreven door liedjestalent René Stephan. *(Foto: Eppink Fotoproducties)*

Angelique van Breemen maakt haar debuut als solo zangeres op de Voorronde van het COC Songfestival. *(Foto: Eppink Fotoproducties)*

De vakjury bestaande uit voorzitster Tessa International, muziekdocente Madeleine Petram, COC bestuurslid Tim Vink en wethouder Henk Beerten, had de zware taak om een kandidaat te selecteren voor hun 'douze points'. Aangezien de kwaliteit van praktisch alle deelnemers heel hoog was en elk op zijn of haar eigen wijze aan het befaamde 'roze gehalte' voldeed, was dat niet gemakkelijk. Ook het publiek mocht een stem uitbrengen. Met de kleinst mogelijke voorsprong versloeg het trio Knight & Honey, zangeres Melanie die voor Nijmegen als tweede eindigde.

Knight & Honey bestaat uit zangers Jos de Ridder en Miel Verstappen. Zij zongen het duet 'Plus rien à se dire', op vleugel begeleid door Marc Damen. Op haar weblog schrijft Tessa International, die in Vlissingen de presentatie in de PINK Room verzorgt het volgende: "Marc achter de piano, Miel zingt in het Nederlands en leraar Frans met de bruine ogen Jos zingt in het Frans en hoe! De klapper van de avond, de zaal is muisstil. Het lyrische nummer gaat over een vakantieliefde en alles klopt aan dit lied. Je waant je in Frankrijk en iedereen die ooit een vakantieliefde had, kan hieraan refereren. Jos won vorig jaar ook al de voorronde van Nijmegen en werd in Zeeland onbegrijpelijk 9de. Ik ga hoogstpersoonlijk het Arsenaaltheater verbouwen als hij niet hoger eindigt dit jaar."
Hoge ogen gooide Melanie met 'Ain't got no'. Dit lied over haar biseksualiteit is geschreven door liedjestalent René Stephan. Mel werd begeleid door studenten van de Willem Nijholt Academie. Het nummer werd door Mel met hart en 'soul' gebracht en werd met gejuich ontvangen door de uitverkochte zaal in theater De Lindenberg.

Bart Krijnen heeft als zanger al langer aan de weg getimmerd en heeft een aantal malen in Villa Lila opgetreden met liedjes van Robert Long. Op de Voorronde zingt hij het lied 'Gisteren en vandaag'. Een lied over een relatie die de buitenwereld minder gewoon vindt. Het is geschreven door hemzelf en René Stephan. Het is een mooi lied en het is prachtig vertolkt. Het zou zeker in Vlissingen niet misstaan hebben.

Angelique is een nieuwe ster aan het songfestivalfirmament. Merel van de Laake heeft het nummer 'Thuiskomen' geschreven. Het is een openhartig lied over de lesbische liefde en als zodanig een hit voor een COC Songfestival. Angelique treedt voor het eerst op als lesbische zangeres en dat is altijd spannend. En dat hoort het publiek. Deze show is echt live.

Voor Midden Gelderland zijn er ook twee favorieten. Mary and the wet suits wonnen vorig jaar in Arnhem, maar worden nu van hun troon gestoten door Kristof. Zittend op het podium zet hij de meeslepende ballade 'Het moest gewoon zo zijn' in.
Het publiek zit op het puntje van de stoel. 'Het moest gewoon zo zijn' vertelt het verhaal van een homoseksuele man die op een moeilijk moment is aangekomen in zijn relatie. In de problemen die zijn ontstaan ziet hij steeds de problemen die hij vroeger had met zijn vader. Het lied beschrijft de weerspiegeling hiervan en de eeuwige zoektocht van deze man naar zijn eigen mening en vrijheid. De tekst is geschreven door weer een liedjestalent, Bert van Gent.

Melanie zingt met hart en 'soul'. De overwinning ontsnapt haar op het nippertje. *(Foto: Eppink Fotoproducties)*

Mary and the wet suits, brengen met een stevige rockbeat het nummer 'Can't deny my sexuality'. Deze jonge band speelt met veel plezier en geeft een goede en aantrekkelijke show weg.
De zangeres spettert van het podium, de twee gitaristen lijken elkaar minstens zoveel te bespelen als de snaren van hun instrumenten en de drummer straalt van het plezier dat ze in het slagwerk beleeft. Een echte woman-animal.

R.G.B., Rob Gaertner Bons, zorgde voor het echte theater. Het nummer 'These days' begint met een schimmenspel waarin een gebonden figuur zich stap voor stap bevrijdt en zichzelf durft te zijn. Het is een mooie voorstelling met gewaagde kleding en goed uitgewerkte choreografie. Een uniek optreden dat de weg wijst naar meer van dit soort creaties in de komende festivals.

Hannes brengt het nummer 'Chica Chica'. Hij bezingt de liefde in alle mogelijke varianten.
Dat is echter niet meteen duidelijk omdat de tekst niet goed verstaan is. Twee dansers v/m staan hem terzijde. Het is een vrolijk dansnummer wat het goed zal doen in alle kleine cafeetjes.

Presentator Albert-Jan Aartsen leidt het hele programma in goede banen. Hij koppelt respect voor de artiesten met humor in zijn interviews en presentaties. Bovendien vormt het hij samen met Arold Dingemans voor COC Midden Gelderland het kernteam van de organisatie. En daarmee verdienen zij een compliment.

Het COC Songfestival is ooit begonnen als een parodie op het Eurovisie Songfestival, maar groeit uit tot een serieus holebi songfestival, waar het 'roze gehalte' of het 'regenbooggehalte' een echt kenmerk wordt. Daarbij wordt de muzikale kwaliteit al jaren beter. Dat is in veel bijdragen aan de Finale te merken. Hoewel bijvoorbeeld de jongerengroep uit Delft telkens kiest voor humor, kiezen andere COC's vaak voor een echte coming out song, soms strijdbaar, dan weer romantisch. De wedijver tussen mannen en vrouwen ligt altijd op de loer en geeft de puntentelling soms iets van Oost Europese uitslagen.
De Voorronde van Arnhem en Nijmegen heeft deze keer gekozen om de jonge rockband en de jonge soulzangeres op de tweede plaats te zetten. De Voorronde koos geen Engelstalig lied. Ze koos twee Nederlands (+Frans) talige ballades over homo's, hun liefdes en hun moeilijkheden. Geen coming out songs. De coming out is al vanzelfsprekend geworden, lijkt het. Het zijn liederen met volwassen thema's. Muziek en uitvoering zijn goed. Langzamerhand komen de bijdragen in aanmerking voor successen in de diverse hitlijsten. Zou je kunnen zeggen dat de Voorronde een kwaliteit bereikt heeft die je 'volwassen' kunt noemen? De vraag is of deze toch wel ietwat intellectuele keuze van de twee Gelderse COC's in de COC Songfestival Finale in Vlissingen leidt tot dezelfde erkenning.

[BvD]

Kristof gaat de eer van COC Midden Gelderland verdedigen op de Finale in Zeeland. *(Foto: Eppink Fotoproducties)*

Jongerenplatform wint COC Songfestival

Brons voor Nijmegen

De groep 'Straight Cats' wint de Finale van het COC Songfestival in Vlissingen met het uptemponummer 'Stay Gay'. De band bestaande uit studenten van de Herman Brood Academie zet een spetterend nummer neer. Zilver is voor de Haagse bijdrage 'Duizend treden' waarin twee lesbische vrouwen zingend de religieuze weerstand bestrijden.
Brons is er voor de Nijmeegse groep 'Knight & Honey' met 'Plus rien a se dire'. Voor menig jurylid zijn zij favoriet. Echter 2 andere kandidaten gaan hen toch voor.
Jos de Ridder, Miel Verstappen en Marc Damen tonen zich zeer tevreden met een plaats in de top 3.

Het Landelijk Homojongeren Platform heeft de groep 'Straight Cats' uitgezonden naar het COC Songfestival.
Dit platform staat staturair ingeschreven in Utrecht. COC Utrecht zelf doet dit jaar niet mee aan het festival, maar mag vanwege de winst van het LHJP het festival in 2011 organiseren. COC Utrecht en LHJP gaan daarover in gesprek. In tweede instantie zou COC Haaglanden het COC Songfestival 2011 mogen organiseren. De secretaris van COC Haaglanden vindt het tijd om het festival in een van de fraaie theaters van de hofstad te organiseren. De kans dat Nijmegen in derde instantie de Finale in 2011 zou organiseren is daarmee nihil.

Interview met Joy Pol

Ik ben uitgepuzzeld

Een van de gastvrouwen van Transgendercafé Nijmegen heeft in augustus 2010 haar geslachts-aanpassende operatie ondergaan. Joy werd lichamelijk geboren als man en besloot op 38-jarige leeftijd haar vrouwelijke identiteit te leven.

Sinds wanneer heb je erover nagedacht de geslachtsaanpassende operatie te doen?
Ik was 38 toen ik daadwerkelijk besloot om het hele mannelijke leven achter me te laten. Ik heb een aantal lijstjes gemaakt met voordelen en nadelen van man zijn, en voor en nadelen van vrouw zijn. De lijst met voordelen van vrouw zijn bleek na een aantal dagen heel groot te zijn. Ik stotterde minder, ik was rustiger, ik zat beter in mijn vel. Door veel met vriendinnen te praten ben ik aan een grote legpuzzel begonnen, en elke keer viel er een stukje op zijn plek.

Wat was de eerste daadwerkelijke stap?
Oktober 2005 heb ik me aangemeld voor de Intake door het VU te bellen. Dat durfde ik eerst niet, dus belde mijn toenmalige huisgenootje het VU en drukte mij gewoon het telefoon in de hand.

Wat is het VU precies?
Het VU is de Vrije Universiteit medisch centrum. Het is een academisch ziekenhuis waar genderherapeuten werken die gespecialiseerd zijn in mensen die denken dat ze transseksueel zijn. De artsen beslissen of je door mag met het traject of niet.

Wat hield je toen tegen en wat liet je toch die stap nemen?
De jaren voordat ik de beslissing ging nemen waren dat mijn ouders, die hadden een soort schaamte.
Mijn huwelijk hield me ook deels tegen. Ik dacht dat ik de enige was en dat het wel over ging. Op een gegeven moment kon ik niet meer. Dan heb je schijt aan de hele wereld. En dan ga je je eigen leven in- met alle gevolgen vandien.

Wat waren de gevolgen van je besluit?
Je verliest mensen en je wint er mensen mee. Ik heb een einde aan mijn huwelijk gemaakt en moest verhuizen. Ik ben drie maanden in een opvanghuis gaan wonen voordat ik een eigen kamer kreeg. Dan ging ik werken als vrouw, dat was een eis die ik aan mezelf en aan het bedrijf stelde.

Hoe heb je de begeleiding van het VU ervaren?
Heel open en eerlijk. De vertrouwens-band was makkelijk op te bouwen, wat belangrijk is omdat je met

die man de hele cyclus samen zit. Dus die vertrouwensband was zo goed dat hij na 4 keer al zei, ik moet je de vergadering doorloodsen. Toen ik te horen kreeg dat ik officieel in het traject beland was begon ik te huilen van blijdschap. Ik schrok er wel ook van!

Het begin was zeker spannend!
De eerste drie maanden dat ik aan de hormonen zat waren heftig.
Je testosteron is na een week weg, je mannelijke driften zijn weg. Na vier maanden kreeg ik lichte gevorming van borsten wat apart was.
Dat was aardig zwaar. Soms heb ik een huilbui gehad door de werking van de hormonen. Onder andere was mijn werk een drijfveer om door te gaan. Sommige mensen denken dat je dan een ander leven hebt, heel speciaal. Maar het was gewoon leven, zonder noemenswaardige problemen.

Beleefde je wel problemen?
Mijn lichaam gewoon, door een antimannenhormoon in de volksmond heet het Androkur, het breekt je testosteron af. Dat is de chemische kastratie van binnenuit.
Toen mijn mijn mannelijke driften en mijn libido weg waren heb ik dat geaccepteerd. Ik had een leven als vrouw maar zonder seks. Ik had een partner, en die partner heb ik gelukkig nog, en die weet dat ook. Dat is samen accepteren ("En dan samen in slaap vallen." zegt Wendy, de partner van Joy, en lacht).

Heb je op een bepaald manier afscheid genomen?
Ik werd op een vrijdag om acht uur geopereerd. Ik ben om vijf voor half acht nog na de wc geweest als man. Dus ik heb het nog een laatste keer staand gedaan. Ik heb dus heel simpel afscheid genomen van mijn mannelijke lichaam.

Met welk gevoel ben je de operatie dan ingegaan?
Toen ik opgehaald was het gevoel intens en heel emotioneel.
De chirurg zei in de preoperatiekamer dat ik aan iets leuks moest denken. Toen heb ik gezegd dat ik afgelopen zaterdag nog een tournooi bij de heren A had gespeeld. De eerstvolgende wedstrijd zou bij de dames A zijn.
Ik stapte op de operatietafel met liefde en plezier. Ik was er helemaal klaar voor. Ik wist eigenlijk er hangt nog wat tussen mijn benen en dat is mijn plasorgaan, maar verder niks.

Hoe voelde je je toen je wakker werd?
Ik heb voorzichtig met mijn hand onder de dekens gevoeld want ik had een beetje angst. Dan besefte ik dat het echt gebeurd was en moest huilen van blijdschap. Zonder moeite was het zo omschakelen van een halfmannelijke lichaam (ik had al borsten) naar een volledig vrouwelijk lichaam. Een ander gevoel wel, een gevoel van de puzzel is klaar, ik ben uitgepuzzeld. Alles was op dat ogenblik kloppend.
Het mooiste moment was toen ik voor het eerst naar de WC ging. En ik stond voor de WC te kijken. Ik krabde op mijn achterhoofd en zei, "Ach nee, ik moet gaan zitten!"

In het begin was ik bang om naar mezelf te kijken. Ondanks de zwellingen van de operatie schrok ik niet eens. Knap wat ze allemaal kunnen doen!

Erg wonderlijk dat je in vijf uur tijd van het ene naar het andere geslacht "omgetoverd" kunt worden. Het blijft in mijn ogen een soort achtste wereldwonder.

Heb je dit wonder al gevierd?
Ik heb zondag na de operatie een glasje wijn genomen om een soort bezegeling en een bekroning te vieren van vier en half jaar toewerken na een operatief hoogtepunt. Het is nu goed, ik ben thuis.

Ben je helemaal tevereden met je lichaam?
Ja! Alles werkt en wat een vrouw kan dat kan ik ook, alleen geen kinderen baren.

Heb je er problemen mee?
Ik ken een paar vrouwen die geen kinderen hebben en die dan een kinderwens hebben. Maar ik heb al kinderen dus dat scheelt.

Hoe gaan je kinderen met de veranderingen om?
Ik heb een tweeling van 12 jaar. In het weekend vroeg ik wat er nu anders is met Papa. Daarop zei Nicky droog dat ik nu veel liever ben als vroeger.

Ik had dat zelf niet door. Dat Papa nu een vrouw is vinden ze niet eens zo belangrijk. Die gaan er ook heel normaal mee om en ik heb hen alles over de jaren heen open verteld. Zij hebben ook mijn lichaam helemaal anders zien worden.

Is je bewustzijn als vrouwzijnde verandert?
Wel iets, maar dat heeft meer daarmee te maken dat mijn lichaam klopt. Maar qua denken en voelen was ik vrouwelijk. Na de operatie zelf is je lichaam en geest een en dan is het puzzel klaar. Nu is het genieten van mijn lichaam. Strakkere kleding aandoen bijvoorbeeld.

Ik ben nog steeds dezelfde Joy. Sommige mensen die zien het verschil en zeggen: "Sinds je geopereerd bent, sta je te stralen."

Ik ken je nog niet lang en heb je een keer voor de operatie gezien. Je gezicht is veranderd.
Ik zie dat gezicht dat ik altijd gehad heb, ook als man. Nog steeds diezelfde uitdrukking. Mensen zien een vrouw op de foto, maar ik zie dat niet. Ik denk dat het de rust is die ik nu heb en er is een stukje stress weg. Ik zie wel dat mijn ogen een andere beleving uitstralen.

Ga je nog door met transgender gerelateerde activiteiten?
Ik ga gewoon door met contacten bijhouden via Internet, avonden en vakanties plannen. Op sommige tijden heb ik er wel even genoeg van, dan doe ik iets anders, ga met mijn sociale leven verder dat ik buiten de "transgenderwereld" heb. Maar ik heb ook hulp gehad en begeleiding, en die hebben anderen ook verdiend. Ik zeg wel dat het mijn eigen belevingen zijn en dat er geen garantie is dat zij het ook zo meemaken.

Wat wil je de lezers van de Pink mee geven die over een operatie nadenken?
Denk er goed na in de jaren dat je naar de op toe werkt en wees voor 100 percent zeker! Eenmaal in slaap op de operatietafel is er geen weg terug. Het is geen spelletje en het is niet even doen. Het is een ingrijpende gebeurtenis waar je in mijn geval wel positief induikt.

Waar zouden die mensen verdere informatie gaan zoeken?
Kom naar de Bijstand voor het transgendercafe! Praat met iemand die aan het begin is, die halverwege is een met iemand die aan het einde van de transitie is. Dan krijg je een beter idee wat het nu daadwerkelijk inhoudt.

Naar de toekomst kijkend: Je gaat je documenten aanpassen. Verwacht je dat je ermee je leven verandert?
Waarschijnlijk wel met legitimeren maar qua gevoel niet. Bij uitzendbureaus of banken heb ik er meestal een grapje van gemaakt en zei de "M" staat voor "Mevrouw".

Hoort het woord transseksueel tot je geschiedenis?
Ik vind mezelf geen transseksueel. Maar ik draag altijd met me dat ik vroeger een man was. Dat wil ik ook niet veranderen! Ik heb in de 38 jaren hele mooie dingen meegemaakt.

Nederland is gebouwd in hokjes. Ik heb toevallig het stempel transseksueel en lesbisch. Maar ik zie mezelf als mens die van een mens houdt. Iedereen die ik op straat tegenkom is een mens. Jij bent je eigen mens. In welke vorm je het ook giet.
Als mensen mij niet willen zien als vrouw dan zegt dit meer over die persoon als over mezelf. Ik zie mezelf als vrouw die klopt, het geheel is goed.

[IJ]

Manifestatie transseksualiteit in Valencia

Kandideer voor de Dalesprijs

Op vrijdag 28 januari 2011 wordt de Burgemeester Ien Dalesprijs uitgereikt. Kandidaten voor deze eervolle prijs kunnen aangemeld worden bij COC Nijmegen.

Deze prijs is bedoeld ter onderscheiding van vrouwen, mannen of organisaties die in het Rijk van Nijmegen op vrijwillige basis en op zeer persoonlijke en voorbeeldige wijze gestalte hebben gegeven aan artikel 1 van de Grondwet, het artikel dat het beginsel van non-discriminatie verwoordt. Gedacht wordt dus aan mensen die zich ondubbelzinnig en belangeloos inzetten voor de emancipatie van minderheden, voor de gelijke behandeling van achtergestelde groepen en/of voor de bestrijding van discriminatie in de breedste zin van het woord.

De prijs wordt jaarlijks in januari uitgereikt. Bij de prijs hoort een oorkonde en een bedrag van € 500. De aanmelding van kandidaat-prijswinnaars is open tot 8 januari 2011 bij COC Nijmegen, In de Betouwstraat 9, 6511 GA Nijmegen, of info@cocnijmegen.nl

De aanmelding bestaat uit een motivatie met naam en adresgegevens van de kandidaat en degene die de kandidaat aanmeldt.

Het spanningsveld tussen het non-discriminatiebeginsel en het recht op vrije meningsuiting zullen het onderwerp zijn van de Burgemeester Daleslezing door Atzo Nicolaï. Het VVD-kamerlid is minister voor bestuurlijke vernieuwing en koninkrijksrelaties geweest alsmede staatssecretaris voor Europese Zaken.

18,4% van alle SOA-tests zijn positief

Aandacht voor SOA's blijft nodig

Menigeen heeft er onbewust contact mee gehad. We bedoelen dan niet de SOA's, seksueel overdraagbare aandoeningen, maar de medewerkers van de GGD. Je hoeft hiervoor niet op een spreekuur te komen. Zij komen ook naar jou toe en delen condooms uit op een Kiss Kiss Club of zijn nadrukkelijk als 'zusters' aanwezig op een Roze Woensdag. De GGD is dus zeer actief op het gebied van SOA behandeling en preventie. PINK spreekt met Mariëtte Waverijn en Linda Heemskerk over hun werk.

Linda Heemskerk en Mariëtte Waverijn van GGD Regio Nijmegen maken zich sterk voor preventie en snelle behandeling van seksueel overdraagbare aandoeningen.

Met de komst van behandelingen van AIDS lijkt de noodzaak van SOA-preventie aan belang ingeboet te hebben. Echter die schijn bedriegt. Snelle behandeling en preventie blijven van groot belang. Hoe eng de ziektes zijn wanneer ze voortwoekeren, zullen we hier achterwege laten. Het blijkt dat 18,4% van alle SOA-tests die de GGD in 2009 gedaan heeft bij mannen die seks hebben met mannen (MSM) een positief resultaat opleverden. Bij de totale groep van geteste personen op de SOA-poli, dus ook jongeren, prostituees, etc is 12,1% positief. Dus de MSM hebben met 18,4% het vaakst een SOA.. Dus een kleine 1 op de 5 MSM die zich lieten testen hadden inderdaad een seksueel overdraagbare aandoening onder de leden. Reden genoeg dus om de mensen alert te maken en te wijzen op de mogelijkheden die de GGD biedt.

Mariëtte Waverijn is werkzaam als medewerker gezondheidsbevordering en preventie. Zij legt uit op welke doelgroepen een aantal activiteiten zich richten.
"Wij richten ons onder andere op mannen die seks hebben met mannen. Om alle mannen te bereiken hebben we een scala aan middelen in te zetten. Dat kan via websites met de vrij veilig boodschap tot en met het bezoeken van feesten waar mannen die seks met mannen hebben komen. Daarnaast richten we ons ook specifiek op biseksuele mannen. Die hopen we te bereiken via sauna's en clubs. Deze doelgroep zal minder gemakkelijk naar de SOA-poli komen. Daarom bieden we een SOA-test op locatie aan. En tot slot hebben we onze polibezoekers waar mensen met hun vragen, test of behandeling terecht kunnen."

De bezoeken aan feesten en Roze Woensdagen valt onder het outreachprogramma van de GGD.
"Vorige jaren boden we vaak een test op locatie aan. Dit jaar hebben we dat niet meer gedaan. Op zo'n feestelijke gelegenheid zijn de mensen daar vaak niet echt voor in de stemming. We willen op een ludieke manier de vrij veilig boodschap doorgeven en indien gewenst kunnen mensen een afspraak maken. Op de Roze Woensdag zijn een paar 'zusters' in travestie op pad gegaan met de boodschap: 'Versieren is leuk, een SOA niet'. De bezoekers konden zich met de zusters laten fotograferen en de foto op onze website downloaden. Er zijn 550 foto's gemaakt en er waren 1200 bezoekers meer dan normaal. Een succesvolle actie dus." Soortgelijke acties plant de GGD ook in Café Chaps. Daar is de eerste Safe Seks Zone geopend in Nijmegen. Het idee is om niet alleen individuen persoonlijk aan te spreken maar ook om de omgeving te beïnvloeden. Medewerking van de café-eigenaar is dan cruciaal want deze moet de boodschap willen uitdragen.

Verder overlegt het GGD team regelmatig in de adviescommissie SOA AIDS en homoseksualiteit met COC, Dito! en Schorerstichting.
"Volgend jaar willen we weer een baanproject opzetten en daarvoor hebben we vrijwilligers van COC en Dito! nodig. Zij kennen de scene."

Anoniem
Hoewel iedereen met eventuele SOA-klachten bij de huisarts terecht kan is er absoluut behoefte aan spreekuren van de GGD SOA Poli.
"Niet iedereen durft met SOA klachten naar zijn huisarts te gaan. Neem bijvoorbeeld getrouwde mannen. Ondanks de zwijgplicht van de huisarts zijn mensen beducht voor hun privacy. Er is dus absoluut behoefte aan anonieme testen. Alle GGD's voeren hetzelfde beleid. We testen op alle testbare SOA's. Dat zijn hepatitis B, chlamydia, gonorroe, syfilis en HIV. Niet alle huisartsen doen dat. Daarnaast doen wij dit full time en zijn dus SOA-specialisten."

Speciaal voor jongeren organiseert de GGD het 'Sense-spreekuur'. Verpleegkundige Linda Heemskerk is hierbij betrokken.
"Dit spreekuur is relatief nieuw en bedoeld voor jongeren tot 25 jaar. We doen dat ook op locatie zoals bij het ROC waar we 3 keer per week spreekuur houden. Het kan dan gaan over SOA's maar ook over andere problemen zoals seksverslaving of coming out.
Voor het spreekuur kunnen afspraken gemaakt worden via onze SOA-Sense Lijn 024-3297120. Daar zullen een paar vragen gesteld worden over de klacht of de vraag. Is die seks gerelateerd? Is het een SOA? Heb je al een hepatitis B vaccinatie gehad? Ben je een man die seks heeft met mannen? Aan de hand hiervan wordt een afspraak gepland met de juiste verpleegkundige of arts. Een test kan anoniem gedaan worden. Met een wattenstokje wordt wat slijm uit de keel en de anus gehaald. Daarnaast is er een urinetest. Een wattenstaaf je in de pisbuis is dus niet meer nodig. De uitslag volgt een week later. Die kunnen we per SMS sturen of je mag zelf met ons bellen. Hepatitis B is een speerpunt waar we veel aandacht op vestigen. Deze leveraandoening is te voorkomen met een vaccinatie. Met 3 prikken ben je tegen deze ziekte beschermd. Deze vaccinatie bieden wij gratis aan.
Verder is periodiek testen ook gratis. Dit is aan te raden omdat een aantal ziektes langere incubatietijden kennen. Die zijn dus pas over een langere periode herkenbaar. Bijvoorbeeld bij de tweede test. De Schorerstichting adviseert dan ook om je periodiek te laten testen."

[BvD]

Gegevens over GGD SOA-Sense Poli is te vinden op:
www.ggd-nijmegen.nl
SOA-Sense Lijn: 024-3297120.

Tijdens de Roze Woensdag geven deze zusters van het GGD outreach team oud-COC voorzitter Clem Bongers een persoonlijke behandeling onder het motto 'versieren is leuk, een soa niet'.

Column over soa/hiv/aids en veilige seks

Lintjes

We hebben kennelijk wat met lintjes. Met lintjes kunnen we ons onderscheiden. Een lintje dragen laat zien dat er iets bijzonders aan je is. Naar de lintjesregen met Koninginnedag wordt met spanning uitgekeken: je kijkt in de krant of er iemand bij zit die je kent.

De eerste Nederlandse onderscheiding die aan een lint werd gedragen, was de zogenoemde Doggersbankmedaille, naar aanleiding van de slag bij de Doggersbank op 5 augustus 1781. De Doggersbankmedaille is daarmee de voorloper van de Nederlandse lintjes. En die zijn inmiddels talrijk. Van koninklijke lintjes tot en met het Vierdaagselintje, van de Schietprijsster van het Koninklijk Nederlands Indisch Leger (uit 1936) tot het zwart-witte lintje van de Orde van St. Jan (1967). Deze lintjes hebben allemaal één ding gemeen: je mag ze dragen omdat je iets bijzonders hebt verricht.

Maar er zijn ook een heel ander soort lintjes of onderscheidingstekens. Begin zeventiger jaren, toen steeds meer homo's uit de kast kwamen en homokroegen als paddestoelen uit de grond schoten verschenen de roze driehoekjes als speldje, om te laten zien wie je was. Ook die roze driehoek had een historische betekenis: homomannen die in de Tweede Wereldoorlog werden opgesloten in concentratiekampen moesten een roze driehoek op hun kampkleding dragen (zoals politieke gevangenen een rode driehoek moesten dragen, zigeuners een paarse driehoek, criminelen een groene en joden een dubbele gele in de vorm van de Davidsster).
Inmiddels is die roze driehoek op de achtergrond geraakt en daar is de regenboogvlag (en bijbehorend speldje) voor in de plaats gekomen. Maar de functie bleef dezelfde: je onderscheidt je ermee en laat zien wie je bent.

Op dit moment is spoelt er een golf van roze lintjes over Nederland en daarbuiten. Die roze lintjes hebben niets te maken met de roze driehoek of met homoseksualiteit. Ze zijn ontleend aan en drijven op het succes van het rode lintje dat in de tachtiger jaren van de vorige eeuw ingang vond. De drager van het rode lintje identificeert zichzelf met de strijd tegen hiv en aids en de strijd tegen de discriminatie van mensen met hiv en aids. Het rode lintje drukt een duidelijke solidariteit uit. Evenals het roze lintje tegen borstkanker stamt het aidslintje, the red ribbon, uit Amerika waar de verschillende kleuren lintjes ieder weer een eigen betekenis hebben: grijs voor diabetes, oranje voor multiple sclerose enz. Maar nog nooit had een solidariteitslintje zo'n wereldwijd succes als het rode aidslintje. Het wordt vooral gedragen op 1 december (Wereldaidsdag) maar niet uitsluitend. Let maar eens op de bij de Oscaruitreikingen in Amerika op 27 februari.

Daarom: toon je betrokkenheid en draag het rode lintje regelmatig en met overtuiging!

John van den Broek
info@aidsactiviteitennijmegen.nl

Stichting Ondersteuning Aids Activiteiten Nijmegen (Soaan) ondersteunt financieel initiatieven voor aidsvoorlichtingsactiviteiten.
Kijk voor meer informatie op: aidsactiviteitennijmegen.nl

Tandem wil homoseksualiteit bespreekbaar maken

Homoseksualiteit in etnische kring

De gemeente Nijmegen heeft welzijnsorganisatie Tandem uitgenodigd in gesprek te gaan over werkzame mogelijkheden om homoseksualiteit in etnische kring bespreekbaar te maken. Als uitvloeisel daarvan is door productontwikkelaar Ursula Prinsen een masterplan opgesteld met de titel 'Bespreekbaar maken van homoseksualiteit in etnische kring'.

Uit het rapport 'Gewoon Doen' van het Sociaal Cultureel Planbureau (2006) blijkt dat het maatschappelijke klimaat tegenover homo's, lesbische vrouwen, biseksuelen, transgenders en queers aan het verharden is. De Nijmeegse cijfers (2009) wijken niet af van de landelijke cijfers. De gemeente Nijmegen wil met de nota seksuele diversiteit 'Hand in hand, 2008-2011 intolerantie' gevoelens van onveiligheid en uitsluiting met realistische en resultaatgerichte acties tegengaan. De nota vigeert al enkele jaren, maar de doelgroep allochtonen van niet westerse komaf wordt niet of beperkt bereikt. Juist een brede welzijnsorganisatie als Tandem, die jaarlijks van haar totale bereik circa 45% allochtonen bereikt, zou hier een rol in moeten kunnen spelen. Tandem wil dat ook.

Concept

Om homoseksualiteit beter bespreekbaar te maken en beter zichtbaar te maken binnen allochtone groepen heeft Tandem drie peilers benoemd:

1. Een brede meerjarige aanpak die zich richt op verschillende sub-doelgroepen, plekken en momenten.
2. Opnemen in het reguliere werk.
3. Gebruik maken van expertise van buiten waar dat moet.

Een beperkte periode tijd geven aan deze thematiek, eenmalige acties, het prikkelt maar helpt niet. Er is volgens Tandem zelfs een risico voor verergering. Tandem pleit voor een driejarige aanpak, waarbij verschillende groepen op eigen wijze passend benaderd worden. Denk hierbij aan moeders en vaders via Ouder Kind Centra/Vadercentrum, hun kroost via de Kinderhuiskamer in de Open Wijk School/Brede School, jongeren in jongerencentra en bij jongerenactiviteiten als zomer/wintertour en aan zelforganisaties die Tandem ondersteunt en die hier vaak zelf ook al mee bezig zijn.
Bij al deze methoden dient een coming out van eventuele homoseksuele allochtonen niet centraal te staan.
Het doel is om de omgeving ontvankelijk te maken voor het thema homoseksualiteit, zodat het beter bespreekbaar en zichtbaar wordt.
Coming out is volgens Tandem een westers concept en het is te vroeg om dat als indicator te benoemen.

Randvoorwaarden

De aanpak van Tandem richt zich in de praktijk in aantal het meest op de Marokkaanse doelgroep, omdat deze het meest massaal bereikt wordt vanuit het reguliere werk van Tandem. Onder deze doelgroep komt de meeste weerstand voor ten aanzien van homoseksualiteit (volgens het SCP rapport). Echter ook de Antilliaanse, Turkse, Surinaamse, Somalische en andere subdoelgroepen worden bereikt. Activiteiten dienen diverse keren terug te komen op de agenda, zodat de doelgroep structureel wordt geconfronteerd met het thema en het steeds makkelijker wordt om er over te praten en zodat er een steeds grotere groep kennis heeft van homoseksualiteit.

Partners

Om deze methode tot een goed resultaat te brengen is deskundigheid op het gebied van homoseksualiteit en de cultuur een vereiste, zodat er een goede interculturele communicatie kan ontstaan. Tandem zal externe deskundigen bij de verschillende dialogen betrekken..
De rol van de gemeente zal in de praktijk met name een financiële partner zijn. De gemeente zal de verschillende partners en organisaties financieel en adviserend steunen daar waar dat nodig is. Het streven is de kosten t.o.v. resultaat en bereik, maar ook in absolute zin, beperkt te houden.

Activiteiten, resultaten en bereik

Binnen de allochtone gemeenschap is niet iedereen onbekend met het thema homoseksualiteit. In de groep mensen waarvoor het onderwerp beter bespreekbaar is, kunnen sleutelfiguren zijn om een dialoog te organiseren. Deze mensen zullen de sleutel zijn om meerdere mensen in hun eigen gemeenschap enthousiast te krijgen om mee te doen aan de dialoog.
Het doel van deze methode 'Dialoog gericht op de bovenlaag' is om een bredere laag te bereiken door sleutelfiguren in de bovenlaag in te zetten om meer mensen te mobiliseren om mee te doen aan een dialoog over homoseksualiteit, zodat het thema bekend en bespreekbaar wordt. De onderlaag wordt met deze methode niet direct bereikt.
Tandem heeft verschillende ouder/kind centra waar thema's worden behandeld die te maken hebben met opvoeding. Vooral moeders en oma's worden hier bereikt. Het doel is om homoseksualiteit op een bepaalde manier ook terug te laten komen in een van de opvoedthema's, zodat er meer bekend komt over homoseksualiteit en dat het binnen deze doelgroep bespreekbaar wordt gemaakt. De methode 'Fuikdialoog' is geschikt om de laag die specifiek op het thema moeilijk te benaderen of te bereiken is kennis te laten maken met het thema homoseksualiteit en het gesprek hierover te stimuleren.
Jongeren moet je in hun eigen taal aanspreken en op hun eigen manier. Daarbij hoeft provocatie volgens Tandem niet geschuwd te worden, wat de 'Provocerende Methode Jongeren' oplevert. Door middel van promotiemateriaal kunnen jongeren worden geprikkeld om een gesprek te beginnen over het thema homoseksualiteit. Daarbij kan het promotiemateriaal helemaal gericht zijn op homoseksualiteit, maar kan het ook in een breder thema worden aangesproken, zoals discriminatie.
In de praktijk betekent dit dat in de jongerencentra posters worden opgehangen over het thema discriminatie. Niet alleen de discriminatie van bijvoorbeeld allochtonen komt aan bod, maar ook de discriminatie van homoseksuelen. De posters an sich zijn niet provocerend, het feit dat ze er hangen zal als provocerend ervaren worden. Dat wordt ook beoogd, het is een manier om het thema bespreekbaar te maken. Het doel is dat de jongeren een eerste kennismaking hebben met homoseksualiteit en dat het wordt besproken binnen deze groepen.
De 'FuikMethode jongeren' is geschikt om de laag die specifiek op het thema moeilijk te benaderen of te bereiken is kennis te laten maken met het thema homoseksualiteit en het gesprek hierover te stimuleren. Er wordt gebruik gemaakt van een bestaande activiteit, bijvoorbeeld in Doonroosje. De programmering krijgt een roze tintje. Denk bijvoorbeeld aan een feest met een rapartiest die positief over homoseksualiteit rapt. De jongeren komen op deze manier in aanraking met het thema. Er kan een tweede rapper benaderd worden die kritisch maar uiteindelijk oplossend een battle aangaat. Het doel is om via een andere 'leuke' ingang de laag te bereiken die de meeste moeite heeft met het thema homoseksualiteit. Hiermee is al ervaring opgedaan.
Tenslotte formuleert Tandem nog enkele opties: items over homoseksualiteit op Nijmegen 1, een voetbalwedstrijd tussen hetero's en homo's, en bespreekbaar maken van het thema in de Kinderhuiskamers.

Effect

Het is geen eenvoudige thematiek. Het gaat er niet alleen om wat 'de Nederlander' vindt, maar ook dat je weet hoe je het over moet brengen op de doelgroep. Tandem stelt dat je wel moet bedenken dat de Marokkaanse gemeenschap in de jaren '60 en '70 ongeveer even ver was als de Nederlanders, dat was toen niet zo positief. Het is in Nederland heel snel gegaan, in dertig jaar tijd. Iedereen wil dat zij dat in een of twee jaar inhalen, maar dat werkt niet zo. We hebben tijd nodig. Het is een bekend verschijnsel dat nieuwe inwoners, kijk naar Nederlanders in de VS, blijven staan op de ethiek en moraal op de tijd van hun vertrek. De ouders hebben een heel ander referentiekader dan de kinderen. Daarom is het nu belangrijk de doelgroepen breed maar ieder op eigen wijze te benaderen.
Tandem heeft ook de Expertgroep Bespreekbaar maken van homoseksualiteit in etnische kring van het Samenwerkingsverband Marokkanen Nederland geconsulteerd. Een citaat: "Frappant is trouwens dat het in Marokko veel verder is dan onder Marokkanen hier: in Casablanca en Marrakesh is een bloeiende homoscene". En: "We moeten het niet op z'n Marcouch' doen. Om te bewegen is het goed dat het punt aan de horizon zichtbaar is, maar een Roze Suikerfeest helpt niet in het bespreekbaar maken, dat geeft weerstand. De tekst is nu nog 'dat moet je niet bespreken, daar kiest iemand voor'. Tussenstappen zijn nodig en die proberen we te definiëren. Bedenk dat het in Nederland af lijkt, maar dat dat in streng religieuze Nederlandse gemeenschappen ook niet zo is. Eerst het praten over geweld jegens homo's, dan bespreekbaar maken om te komen tot acceptatie. Stap voor stap, met stille diplomatie en gesprek in eigen kring, onverwachte ontmoetingen, soms aansluitend bij de straatcultuur, niet meteen op het NOS Nieuws, zo werkt het in dit project".

Risico

Tenslotte stelt Tandem dat er ook een risico aan zit. Het effect van een succesvolle benadering is ook dat er eerst heisa kan ontstaan. Ook dan is het een stap vooruit. Er zal weerstand en kritiek komen en niet iedereen zal altijd even aardig reageren. Maar dat is dan volgens Tandem te zien als een teken van positieve ontwikkeling en beweging, een stap in een proces.
Teneinde het effect te meten zal gebruik gemaakt worden van de bestaande monitoring van homo/les/bi/transgender onderzoek van COC, gemeente en Ieder1Gelijk. Daarnaast zal verslag gedaan worden, door de agoog, van alle bijeenkomsten, de gehoorde reacties en de ontwikkeling daarin. Hard is het effect, door de veelheid aan variabelen, niet te onderzoeken. Het doel is beperkt en passend: slechts het bespreekbaar maken, als eerste stap. Jaarlijks zal Tandem de activiteiten met gemeente en doelgroep evalueren en waar nodig het plan aanpassen op grond van de opgedane ervaringen.
Bron: Tandem Masterplan 'Bespreekbaar maken van homoseksualiteit in etnische kring', geschreven door Ursula Prinsen, juli 2010.

[MK]

De Spil: niet te duur en gewoon lekker

PINK CULINAIR

Wanneer het einde van het evenementenseizoen is aangebroken slacht onze projectleider altijd ons spaarvarken. Van de opbrengst sponsoren wij - met of zonder eigen bijdrage - de lokale horeca en evalueren gedurende het diner de Roze Woensdag. De Spil aan de van Welderenstraat in Nijmegen is één van de weinige eetcafés die op maandag open is en waar je rustig kan tafelen. Wij eten er dan ook regelmatig met plezier.

Bij binnenkomst in de Spil valt direct het rustieke karakter op. Aan de muur hangen wat 'oude meesters', de donkere houttinten en tafelzetting ondersteunen mijn indruk dat men hier naar een informele ambiance streeft. Het café strekt in de lengte met aan het einde een verbreding en in het begin een kleine bar. In het belendende pand, waar vroeger 'tante Agaath' gevestigd was, kun je nu vergaderen of een klein feestje bouwen. Voor ons is een ruime tafel vooraan in de zaak gereserveerd. Vanavond nemen we naast de evaluatie ook afscheid van onze collega-bestuurder Henk van der Zand. Voor wie hem niet kent; Henk organiseert naast de RW ook nog evenementen die qua karakter meer in verhouding staan tot zijn leeftijdsfase. Zoals het Gebroeders van Limburgfestival, het Romeinfestival etc. en hij doet dat met verve!
We beginnen met een goed glas wijn (€ 12,50 fles/€ 2,80 glas) en stokbrood met kruidenboter, knoflooksaus en bruchetta (€ 3,95). De menukaart van de Spil staat op een krijtbord en is samengesteld uit Frans, Hollands, en Italiaanse gerechten. Minder sjiek, maar noodzakelijk is het, om tijdens het lezen hiervan bij andere gasten rond de tafel te moeten hangen. Mijn voorgerecht bestaat uit drie plakjes

bosduifpaté met cranberrycompote en rucola (€ 6,95). Een fijn begin en goed van smaak. Tussen de gangen door luisteren we gebiologeerd naar de toespraak van Henk, en versterken de inwendige mens rijkelijk met rode wijn. Mijn keuze als hoofdgerecht; de spies van ossenhaas, varkenshaas, lamsfilet en kip (€ 18,95) met frietjes, saus naar keuze, warme groentjes en een fris groen slaatje. Naast de eenvoud van dit subtiel gekruide gerecht ben ik verrast door de smakelijke combinatie van dit kwartet i.c.m. de saus. Ook mijn disgenoten zijn - zowel in smaak als hoeveelheid - dik tevreden met o.a. de vegetarische kaasflapjes, roodbaarsfilet en de gegrilde tonijnsteak. Ter afsluiting van dit geslaagde diner zijn er een zevental dessertmogelijkheden variërend van appeltaart & kaneelijs (€3,50) tot een kaasplankje met dessertwijn (€ 8,50). Ik kies voor het perenijs met chocolademousse, witte chocolade schaafsel en slagroom (€ 5,75) Romig perenijs en 'hemelse modder' een perfecte combinatie. Eten in een ongedwongen ambiance met dito vlotte bediening. Een gevarieerde kaart met wildgerechten voor een mooie prijs. Als je niet te duur en gewoon lekker wilt eten, ben je hier aan 't goede adres.

De Spil Eten en Drinken
Van Welderenstraat 58, Nijmegen
www.eetcafedespil.nl

[SH]

Samen verder

Dito! is geen kopie

Dito!, de Nijmeegse homojongerenorganisatie die samen met het COC resideert in Villa Lila is niet lang geleden voorzien van een nieuw bestuur met Thomas Pruijsen aan het roer. Dit jaar bestaat Dito! 25 jaar. Dito! neemt daarnaast komend jaar aan een uitwisseling deel. Maar is een aparte homojongerenorganisatie naast het COC nog wel nodig?

Thomas Pruisen: 'Vanuit de HAN en de RU zijn er veel aanmeldingen voor Dito!, er is veel behoefte om samen met anderen activiteiten te ondernemen. Deels heeft internet het nodige overgenomen, maar de behoefte aan werkelijke ontmoeting is nog groot. We hebben niet een vaste maandagmiddag meer zoals vroeger, maar een maandelijkse borrel op de eerste dinsdag van de maand en twee keer per maand een lunchbijeenkomst in de studentenkerk. En jongeren van nu willen met z'n allen gezellig bowlen'. Thomas gaat binnenkort langs bij wethouder Tas. 'Even kennis maken. Ik ben reuze trots dat we zojuist hebben gehoord dat we ook komend jaar onze subsidieaanvraag gehonoreerd hebben gezien'.

COC

Thomas is het niet eens met de geluiden die de afgelopen 25 jaar af en toe gehoord werden, of Nijmegen wel een aparte jongerengroep nodig heeft en er geen COC jongerenwerkgroep zou kunnen zijn.'Wij zijn alleen op jongeren gefocust. Weliswaar werken we prima met het COC samen, toch ben ik blij dat we onafhankelijk kunnen functioneren. De gemeente onderstreept dit trouwens ook'.

Zichtbaar

Dito! is meer dan ooit tevoren naar buiten gericht volgens Thomas. Ze organiseerden een Roze Zumba ter gelegenheid van hun 25 jarig bestaan, sinds enkele jaren wordt er jaarlijks een Roze Week georganiseerd op de campus, met film, theater en een roze toetje in de Refter. En mits ze de vergunning rond krijgen denken ze over een straatactie in de Nijmeegse binnenstad in december. Thomas: 'we zijn bij veel Nijmegenaren een bekend begrip'. Daarmee is bewezen dat de naamsverandering die ooit niet werd doorgevoerd omdat de goede naam die de Nijmeegse homojongerenorganisatie had, niet te grabbel mocht worden gegooid, de stichting geen kwaad heeft gedaan.

Youth in Action

Komend jaar doet Dito! mee aan een uitwisseling. Thomas: ´we werden benaderd door Sander van Tandem, die ons vroeg om mee te denken over een uitwisseling met Polen en Duitsland. Ik heb daar erg veel zin in, en we kregen bij Dito! ook meteen mensen enthousiast´. Het project sluit aan op het samen dingen doen waar Thomas eerder over sprak.

Huisvesting

Dito! heeft ´n eigen ruimte in Villa Lila. Zijn ze betrokken bij de ontwikkelingen en eventuele verkoop van het pand? Thomas: ´we zouden er eerst niet aan meedoen, maar we zijn toch gevraagd om aan de mediation deel te nemen die nodig is om het vertrouwen te herstellen tussen het huidige villabestuur en de grootste gebruikers van het pand. We hebben een eerste gesprek met een externe mediator achter de rug, die gaat naar de gemeente met een offerte. Dat is even afwachten´. Vindt Dito! het belangrijk een eigen honk te hebben? Thomas: ´we zoeken voor onze activiteiten altijd weer andere locaties, dat is juist zo leuk. Dat we daarnaast een ruimte hebben waar we kunnen vergaderen en waar de vrijwilligers een kantoor hebben, dat is natuurlijk fijn. Dat we daarbij met andere organisaties in een gebouw zitten, dat is efficiënt. Je kunt van dezelfde faciliteiten gebruik maken en makkelijk overleggen. Ik zou dan ook zeggen: samen verder´.

[JH]

Vacatures

MEDEWERKER/VRIJWILLIGER COC SECRETARIAAT

Ter ondersteuning van het COC Bestuur en de COC teams is COC Nijmegen op zoek naar een medewerker/vrijwilliger voor secretariële ondersteuning. Dit werk wordt nu gedaan door Peter Pelser maar met het vorderen van zijn leeftijd wordt het werk langzaamaan belastend. Daarom is er behoefte aan ondersteuning danwel vervanging voor dit werk.

Het werk kent veel verantwoordelijke taken en een redelijke regelruimte. Kennis van COC Nijmegen en ervaring in administratie en secretarieel werk zijn een pre. In principe betreft het een functie als vrijwilliger. Vooralsnog wordt het werk gedaan in het kantoor van COC Nijmegen, maar thuiswerken behoort tot de mogelijkheden.

Het werk omvat onder andere, de mail- en postbehandeling, de financiële administratie en verzorgen van facturen, aanvragen projectsubsidies, bijhouden van ledenlijsten en medewerkerslijsten, het bijwerken van de COC site, ondersteuning van bestuurs- en ledenvergaderingen.

Kortom betreft het een veelzijdige functie waarbij het Secretariaat tevens een visitekaarte van COC Nijmegen is. Voor deze functie zoekt het bestuur iemand die als betrouwbare partner functioneert. **Belangstellenden kunnen voor informatie mailen naar info@cocnijmegen.nl**

VOORZITTER EN PENNINGMEESTER COC NIJMEGEN

Dynamisch bestuursteam van vier personen is op zoek naar ondersteuning. Herken jij je in onderstaande profielkenmerken:

organisatietalent – humor – enthousiasme – woorden en daden – teamspeler – verantwoordelijkheid – zelfstandig – netwerker, communicatief vaardig en aanspreekpunt voor diverse instanties – professioneel – doelbewust – HBO/ WO denk&werkniveau – bezige bij

.....dan ben jij wellicht degene die onze plannen mee kan waarmaken! Binnen het bestuur zijn we per direct op zoek naar een kandidaat voor het voorzitterschap.

Per maart 2011 zal de huidige penningmeester zijn bestuurstaken beëindigen. Voor deze functie komen wij ook graag in contact met kandidaten.
Mail naar info@cocnijmegen.nl voor een kennismaking.

Uitwisseling Nederland, Polen en Duitsland

Vanaf maart 2011 zullen jongeren uit Nijmegen, Keulen en de Poolse universiteitsstad Wroclaw in drie etappes een onderlinge uitwisseling beleven. Initiator van het project is Sander Ederveen die Tandem en Dito! bereid vond om een programma op te zetten waarbij vanuit drie Europese steden jongeren actief worden betrokken. Sander: 'het leuke is dat ik zelf twaalf jaar geleden aan een zelfde uitwisseling deelnam, net als Maurice, die nu als begeleider meegaat, dus dat activerende is bij ons gelukt!' Ze maken gebruik van het programma van de Europese Unie 'Youth in Action'. De naam die ze aan het initiatief hebben gegeven, is 'tripowerment'. Sander: 'tri is drie, en empowerment slaat op het feit dat je met dit initiatief de kracht hebt om je eigen omgeving te veranderen'.
Dito! zal de komende tijd gaan nadenken over een film over homoseksualiteit in Nederland, een film waarin de groep zich voorstelt en leuke acties waarmee sponsorgeld kan worden binnen gehaald. Sander: 'we hebben op dit moment 11 van de 15 plaatsen uit de Nederlandse delegatie gevuld. We kunnen nog 4 deelnemers gebruiken'.

Voor meer informatie:
tripowerment.worldpress.com
youthinaction.nl

Pink-Orange: Caribisch Koninkrijk

Vertegenwoordigers van de LHBT-gemeenschap van de BES-eilanden (Bonaire, Sint Eustatius, Saba), Aruba, Curaçao en Sint Maarten hebben, samen met COC Nederland, het zogenaamde Pink Orange-akkoord ondertekend. Zij gaan samen de politieke LHBT-agenda beheren.

De wens van de verschillende bewegingen om hun krachten te bundelen heeft te maken met het uiteenvallen van de Antillen en de versnippering van de verschillende overheden als gevolg daarvan.
De betrokkenheid van COC Nederland heeft onder andere te maken met de veranderingen in het koninkrijk. Naast de grote groep van Caribische LHBT-migranten in Nederland zijn de BES-eilanden sinds 10 oktober 2010 onderdeel geworden van het Nederlandse staatsbestel.

Op de BES-eilanden die nu deel van Nederland zijn, zulen vanaf 2012 ook huwelijken van paren van gelijk geslacht gesloten moeten worden.
'Op de BES-eilanden is het 'homohuwelijk' eigenlijk van buiten binnengekomen en opgelegd. Wat niet wegneemt dat die wet er nu is', zegt directeur Koen van Dijk van COC Nederland.

Vrijwilliger van het jaar

Tijdens de vrijwilligersavond werd Tom Huntink uitgeroepen tot vrijwilliger van het jaar. Deze COC-duizendpoot kreeg de wisselbeker uitgereikt door penningmeester Siem van den Broek. *(Foto: Eppink Fotoproducties)*

Cees van der Pluijm
v/h de shakespeareclub

MOMENTEN – 1

1954

Je was er pas een week of vier
De ouderwetse winterkou
Sloeg bikkelhard de kamer in

Je was de spil van het gezin
De wereld draaide nog om jou
Je leefde, gulzig als een dier

Je moeder in het kraambed lag
Te wachten op de laatste dag

Er werd gebeefd van kou en angst
Je vader was misschien het bangst
Want Oma voerde het gezag

Hij wierp wat plankjes toe naar haar:
Mijn luiers, van de vrieskou zwaar –
Zij brak haar armen bij de vangst

Mediation vereist geheimhouding tijdens het proces

Mediation in Villa Lila affaire

Wat begon als een hoopvolle zoektocht naar een nieuw pand voor Villa Lila is vooralsnog beland in een conflicterende situatie. Het bestuur van Villa Lila wil het huis verkopen en de deur op Nieuwjaarsdag sluiten. Huurders en gebruikers staan dan op straat of hebben verminderd toegang tot het pand. De gemeente wil dat de holebi scene op een zichtbare plek in de stad blijft functioneren. Op aanraden van de adviescomissie homo/lesbisch beleid heeft de gemeente Nijmegen twee onafhankelijke, professionele mediators ingeschakeld. Zij praten met Villa Lila, COC en Dito!. De betrokkenen houden nu de kaken stijf op elkaar want mediation vereist geheimhouding tijdens het proces.
Bart van Dam spreekt met NMI-gecertificeerd mediator José Bloemzaad over mediation in zijn algemeenheid en probeert de mogelijke uitkomsten te beredeneren. Dat laatste blijft echter kijken in een glazen bol.

José Bloemzaad uit het fraaie Doornenburg is juriste en onlangs gecertificeerd als mediator. Het is haar ambitie te gaan bemiddelen in familie- en arbeidszaken. Bijvoorbeeld bij ruzie met de ex-partner over de omgang met de kinderen of een conflict met de baas over de samenwerking op de afdeling.
"Een mediator is zeker geen rijdende rechter." Daarmee neemt José Bloemzaad meteen een vooroordeel te grazen. "Een mediator oordeelt niet en neemt geen beslissingen. Een mediator zorgt voor de procesbegeleiding en het in contact brengen van beide partijen. Het doel is de wederzijdse belangen bijeen te brengen. De partijen doen daar vrijwillig aan mee en kunnen op elk moment uitstappen. Voor kans op succes is het wel nodig dat er enige onderhandelingsruimte is en men bereid is naar elkaar toe te schuiven. De mediator zal de gesprekken zo breed mogelijk maken om alle opties boven tafel te krijgen. Alle partijen kijken naar wat ze willen en kunnen en of die opties aanvaardbaar en haalbaar zijn voor elke partij. Soms komt nieuwe informatie naar boven die bij een partij niet bekend is en dat biedt dan misschien nieuwe mogelijkheden. De mediator zelf zal geen voorstellen, suggesties of oplossingen aandragen. Een mediator kan wel de partijen prikkelen om zoveel mogelijk opties te benoemen. Om dit mogelijk te maken is de vertrouwelijkheid van groot belang. Alle partijen moeten zich in het mediationproces vrij voelen om alles op tafel te leggen zonder dat de ander met die informatie aan de haal gaat. Daarom is geheimhouding een vereiste en tekenen alle partijen in een mediationovereenkomst voor geheimhouding en hun bereidwilligheid en inzet om het conflict op te lossen."

Vermoedelijk worden de voorzitters van Villa Lila, COC en Dito! in dit proces betrokken. Waarschijnlijk zullen die hun besturen en achterban willen raadplegen. Dat lijkt haaks te staan op de geheimhouding.
"Het is mogelijk om de besturen deelgenoot te maken in het proces. Zij zouden dan ook de geheimhoudingsverklaring moeten tekenen. Het heeft te maken met het mandaat dat de betreffende voorzitter heeft gekregen. In hoeverre deze in zijn eentje beslissingen mag nemen.

Een COC-voorzitter zal afhankelijk van de gekozen oplossing zich genoodzaakt voelen om de oplossing aan een Algemene Ledenvergadering voor te leggen. Een Villa Lila voorzitter zal wellicht de steun van zijn bestuur willen vragen of moeten nagaan of de statuten deze oplossing toe staan.

"Wanneer de partijen tot een oplossing komen, kunnen zij dit als 'concept-oplossing' voorleggen aan hun achterban en zodra de achterban ook akkoord gaat de oplossing vastleggen in een vaststellingsovereenkomst. In 80% van alle gevallen komen partijen tot een overeenkomst. En daar zijn zij dan aan gehouden."

Ergens begin november is het mediationproces gestart en per 1 januari 2010 wil Villa Lila de deur op slot doen. Speelt tijd een rol?
"Het proces van mediation duurt doorgaans 2 maanden; maximaal 3 maanden. Na zo'n 6 gesprekken is er meestal wel een oplossing. Maar in 20% van de zaken blijkt het toch een dood spoor. Hoe lang het proces duurt is afhankelijk van de complexiteit en het tempo waarin partijen tot elkaar kunnen komen. Soms gaat het heel snel en komen de partijen samen tot een oplossing waarbij ze in perfecte harmonie samen verder kunnen.
Je hoort dan wel eens zeggen dat ze de mediator eigenlijk helemaal niet nodig hebben gehad. Dat is een mooi resultaat en een goede mediator laat de partijen graag die eer."

Er bestaan verschillende benaderingswijzen voor mediation. De meest gebruikelijke is de zogenaamde faciliterende mediation, waarbij de mediator zich zoveel mogelijk afzijdig houdt van de inhoud, maar wel vrij directief kan optreden ten aanzien van het proces: de mediator en de partijen proberen tot een oplossing te komen. Hoe die oplossing eruit ziet is voor de mediator niet van belang. Hij is neutraal en heeft geen enkel belang bij welke oplossing dan ook. Vanwege de nadruk op de onderlinge communicatie tussen de partijen en het uitgangspunt dat partijen zelf centraal staan, bestaat er bij de faciliterende mediation een grote voorkeur voor gemeenschappelijke sessies. Bij uitzondering kan met de partijen afzonderlijk gesproken worden (een zoganaamde caucus), ter ondersteuning van het proces, bijvoorbeeld op een moment dat partijen te boos of in de war zijn om constructief met elkaar te praten.
De mediator maakt gebruik van veelsoortige, meest open, vragen om zoveel mogelijk informatie te verzamelen, conflictkwesties te verhelderen en onderliggende belangen bloot te leggen. Hij zal de partijen helpen om geheel nieuwe, creatieve oplossingen te bedenken waarbij beider belangen zoveel mogelijk tot hun recht kunnen komen. Hij zal ze ook stimuleren tot "Out of the box-denken". Nadat de conflictkwestie voldoende is uitgediept zal hij focussen op gezamenlijke belangen en gemeenschappelijkheid.

Er is sprake van twee mediators. Daarnaast heeft de gemeente Nijmegen de wens uitgesproken dat er een zichtbare plek in de stad moet zijn voor de holebi-beweging. En het mag de gemeente waarschijnlijk niets kosten, tenzij er met bestaande budgetten geschoven kan worden. Zou de gemeente op de achtergrond partij kunnen zijn?
"In complexe situaties kan het zijn dat er met twee mediators gewerkt wordt – een mediator en een co-mediator –, met name ook als er meer dan twee partijen deelnemen aan de mediation. We spreken dan van groepsmediation. De mediators spreken dan een onderlinge rolverdeling af. Bijvoorbeeld dat de eenhet proces bewaakt en de ander observeert. Het is denkbaar dat de gemeente op enige wijze partij is, Voor een wethouder of ambtenaar zal altijd de vraag gelden tot hoever zijn mandaat gaat en wanneer hij naar de gemeenteraad of college van B&W moet.

Villa Lila wil een faillissement voorkomen en de beweging activeren, vernieuwen en pushen om na te denken over de holebi beweging van de toekomst. De sluiting en de verkoop van het pand, zonder alternatief zou de scene in beweging moeten brengen. De een noemt het een shocktherapie, de ander een strategie van de verschroeide aarde. Diverse clubjes onderzoeken elk al hun eigen oplossinkje en versplinteren hun inspanningen.
"De shock van de aankondiging is groot genoeg. Het zal in het mediationproces vooral aankomen op de bereidwilligheid om tot een gezamenlijke oplossing te komen. Een bereidwilligheid van alle partijen. Daarbij is het nuttig om heel creatief naar oplossingen te zoeken en heel andere invalshoeken uit te proberen. Dat kan verrassende resultaten opleveren." Aldus José Bloemzaad.

Op de datum van dit gesprek is het resultaat van de mediation niet bekend. In een apart kader staan een aantal mogelijke, creatieve oplossingen genoemd. Door de geheimhouding heeft die kolom een hoog speculatief gehalte en zou je kunnen spreken van'Kremlin-watching' of nog iets sterker geformuleerd 'kijken in de glazen bol'.

[BvD]

José Bloemzaad: Bij mediation komt het aan op de bereidwilligheid en creativiteit van de deelnemers om oplossingen te zoeken.

De Glazen Bol

Villa Lila is niet meer te exploiteren en lijdt verlies. Villa Lila wil zo spoedig mogelijk het pand verkopen en de opbrengst in een fonds onderbrengen. De huurders en gebruikers staan straks op straat. Welke oplossingen zijn er denkbaar? PINK heeft een shortlist opgesteld en een klein panel gevraagd elke oplossing te voorzien van een succeskans uitgedrukt in procenten. 0% betekent: dit gaat echt nooit lukken. 100% wil zeggen dat dit echt de beste of meest haalbare oplossing is.

- Centurion: 100 vrijwilligers voor barbeheer werven: model COC Zwolle 28%
- Etalage: de Villa-winkel commercieel exploiteren 38%
- Sleep Inn: bovenste verdieping verhuren als budget hotel / Sleep inn 26%
- Multi culti: verbreed de doelgroep van Villa Lila 53%
- Pecunia non olet: compleet commercieel uitbesteden van beheer 43%
- Nieuw bestuur Villa Lila 52%
- Verkopen Villa Lila en terugleasen van de avonduren bij de koper 52%
- COC en Dito! huren het laatste kantoortje in de Grote Broek of Vasim 32%
- COC en Dito! kraken een leegstaande winkel 17%
- COC en Dito! worden kraakwacht op een toplocatie 18%
- Villa Lila en Albrechtstichting financieren pand voor COC Nijmegen en andere gebruikers 54%
- Persoonlijke leningen van individuen lossen de hypotheek van Villa Lila af; rentelast valt weg 42%
- Villa Lila stelt verkoop of oplevering uit tot bepaalde datum; mediation gaat door 81%
- Villa Lila stelt verkoop tot onbepaalde datum uit; mediation gaat door 65%
- Leegkomend buurthuis of wijkcentrum wordt tijdelijk door de gemeente aangeboden 52%
- Gemeente vindt een oplossing 23%
- Winnend lot uit de loterij: de onverwachte kanskaart uit Monopoly 31%
- Virtueel voortbestaan: COC en Dito! hebben geen vastgoedlocatie meer 16%
- Elk team, groep, activiteit zoekt eigen onderkomen 23%
- Steen eten: Villa Lila verkoopt en financiert met overgebleven opbrengst gangbare activiteiten omdat andere financiering wegvalt 14%
- Villa Solo, Villa Lila gaat verder zonder COC en Dito! 47%

Mediation:

Lost conflicten op door onafhankelijke bemiddeling. Brengt communicatie weer op gang, begeleidt gesprekken en bewaakt het proces. Bij mediation gaat het om wensen, belangen en emoties van partijen. De deelnemers zoeken actief naar een gezamenlijke, creatieve oplossing.
Vrijwilligheid en vertrouwelijkheid zijn uitgangspunten. In een mediationovereenkomst wordt een geheimhoudingsplicht vastgelegd. Ook de uitkomst wordt in een overeenkomst vastgelegd. Elke partij verplicht zich aan die oplossing te houden.
Mediator is een vrij beroep.
Het Nederlands Mediation Instituut heeft echter een register van gekwalificeerde mediators.
Zij zijn onpartijdig en onafhankelijk.
De NMI (Gecertificeerd) Mediator is een beschermde titel.

Het NMI register is te vinden op www.nmi-mediation.nl